

SLYŠÍM 'פ VŠUDE

Connie
Willisová

Dobře si rozmysli, co si přeješ

SLYŠÍM 'F VŠUDE

Connie
Willisová

SLYŠÍM 'F Connie Willisová VŠUDE

Dobře si rozmysli, co si přeješ

Přeložila

Drahomíra Michnová

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Copyright © 2016 by Connie Willis

Published by agreement with the author and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.

Translation © Drahomíra Michnová, 2017

Czech edition © Metafora, 2017

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-628-6 (pdf)

*Věnováno nenapodobitelné – a nenahraditelné –
Mary Stewartové*

„V Irsku se nikdy neděje nic neodvratného,
zato k nečekanému dochází pořád.“

– JOHN PENTLAND MAHAFFY

*

„V každém davu jsou určití lidé,
kteří se zdánlivě neliší od ostatních,
přesto nesou úžasné poselství.“

– ANTOINE DE ST. EXUPÉRY, *Noční let*

*

„Naslouchej.“

– z filmu *Město duchů*

Poděkování

Mnohokrát, přemnohokrát děkuji všem, kdo mi s touto knihou pomohli, ale především:

své dceři Cordelii, která mi poskytla neocenitelnou pomoc se zápletkou,

své přítelkyni Melindě Snodgrassové, která mě nesmírně povzbuzovala a morálně podporovala,

a lidem z mého čtení v Cosine, kteří vymysleli název knihy.

crosstalk (krostok) přeslech, *podst. jméno*

1. porucha v komunikačním zařízení (rádio, telefon atd.) způsobená přenosem jiného zařízení, který vede k přeslechu, prolínání a nejasnosti příjmu z důvodu přítomnosti nežádoucích signálů a/nebo k rušení v důsledku náhodného spojení
2. nezávazný rozhovor při setkání, který nemá žádné konkrétní téma
3. vtipná, pohotová odpověď, replika; žertík

1. kapitola

„Ne, neznám nic, co překážet by mělo svazku dvou duší.“

– WILLIAM SHAKESPEARE, *Sonet 116*

Ve chvíli, kdy Briddey vjela do parkovacích garáží firmy Commspan, měla už v mobilu dva a čtyřicet textovek. První byla od Suki Parkerové – samozřejmě – a další čtyři od Jill Quincyové, každá zpráva byla nějakou variací na téma „Umírám zvědavostí“. Suki psala: „Slyšela jsem, že tě Trent Worth vzal do Iridia!???“

Abys ty něco neslyšela, pomyslela si Briddey. Suki byla v Commspanu největší drbna. Což znamenalo, že teď už to ví celá firma. Dobře že v Commspanu neplatil zákaz důvěrných vztahů mezi zaměstnanci – nedokázali by s Trentem svůj román utajit. Jen prostě doufala, že se jí podaří včerejší večer udržet pod pokličkou aspoň do té doby, než o něm bude moct říct rodině. *Jestli to už ovšem nevědí.*

Zběžně prohlédla další esemesky. Pět od sestry Kathleen, osm od sestry Mary Clare a devět od tety Oony, která jí připomínala veřejné čtení gaelské poezie pořádané spolkem Dcery Irska v sobotu večer.

Neměla jsem jí ten chytrý telefon dávat, zanađávala Briddey. Tenkrát ji nenapadlo, že ho prateta bude umět používat – nedokázala si ani nastavit svůj digitální videorekordér. Nebo hodiny. A Briddey by se obešla bez toho, že ji bude prateta neustále otravovat s Dcerami Irska. Maeve ji naučila s telefonem zacházet a prateta od té doby Briddey informovala o činnosti Dcer Irska dvacetkrát denně.

Rychle pročetla zbývající zprávy, ale žádná z nich nezačínala slovy: „OMG! To snad nemyslíš vážně!“

Dobrá. To znamenalo, že má pořád ještě čas rozhodnout se, co jim řekne – i když ne moc, vzhledem k rychlosti komunikace v dnešní době.

Rychle projela zbytek zpráv, jestli je tam i nějaká od Trenta. Byla. Jen taková stručná: „Miluju tě. Zavolej ASAP.“ Hrozně by chtěla, ale čím déle stála v garáži, tím pravděpodobnější bylo, že se tu objeví Jill – nebo v horším případě Suki – a začne ji vyslýchat, čemuž se Briddey chtěla vyhnout, a právě proto přijela do práce dřív. Musí tedy rozhovor s Trentem odložit, než se bezpečně dostane do své kanceláře.

Vystoupila z auta a spěšně zamířila k hlavnímu vchodu, cestou mrkla na další zaparkovaná auta, aby zjistila, kdo už je tady. Trentovo porsche neviděla. Neviděla ani Sukiino auto, ani auto své asistentky Charly, což bylo dobré, ale Jillin prius už parkoval vedle Schwartzovy prastaré hondy.

Jeho auto tu bylo vždycky – Briddey ho podezírala, že ve své laboratoři i bydlí a přespává na proleženém kanapi, které vypadalo, jako by ho sebral někde u popelnic. Ale Jill obvykle přijížděla později, takže dnes je tu dřív jen proto, aby Briddey vyzpovídala, a to znamená, že se Briddey nepodaří proklouznout. Jill na ni nejspíš cílí ve vestibulu. *Budu muset vejít postranním vchodem, napadlo ji a změnila směr, a doufat, že se tam s nikým nesrazím.*

Nikdo tam nebyl a nikdo taky nebyl ani ve výtahu, ani ve čtvrtém patře. *Výborně*, oddechla si Briddey a spěchala chodbou. Charla ještě nedorazila, takže mohla projít rovnou k sobě, zabarikádovat dveře a vymyslet nějaký způsob, jak všechno sdělit své rodině dřív, než ji začnou bombardovat telefonáty a ptát se: „Proč mi neodpovídáš na esemesky? Co se děje?“

Hlavně teta Oona, která vždycky okamžitě dospěla k závěru, že se Briddey přihodilo něco hrozného, a obvolávala všechny nemocnice. *A tentokrát bude přesvědčená, že její předtucha byla správná*, pomyslela si Briddey a odbočila ke své kanceláři.

„Briddey!“ ozval se z konce chodby hlas Jill Quinceyové.

Těsně! zaklela v duchu Briddey a rychle zvažovala, jestli stihne vejít do kanceláře dřív, než ji Jill odchytne, ale ta se k ní už řítila a volala: „Tady jsi! Od rána ti píšu zprávy! Neviděla jsem tě přijít!“

Smykem zastavila vedle ní. „Čekala jsem ve vestibulu,“ vysvětlovala udýchaně, „ale musela jsem tě zmeškat. Slyšela jsem, že jste byli s Trentem včera na večeři v Iridiu. Tak co?“

To ti nemůžu říct, odpověděla jí Briddey v duchu. *Dokud to neřeknu našim.* Ale nemohla ji odbýt, musela s ní promluvit, protože jinak by se zase tohle rozneslo během několika vteřin po celé budově. „Pojď sem,“ vtáhla Jill do místnosti s kopírkou, aby je případní kolemjdoucí neslyšeli.

„No?“ vyhrkla Jill, sotva Briddey zavřela dveře. „Tak tě požádal o ruku, ne? Páni, já to věděla! Ty máš takovou kliku! Víš, kolik ženských by dalo život za to, aby se mohly zasnoubit s Trentem Worthem? A tobě se ho podařilo ulovit! Za pouhých šest týdnů!“

„Já ho ‚neulovila‘,“ ohradila se Briddey, „a o ruku mě taky nepožádal.“ Ale Jill ji neposlouchala.

„Ukaž mi prstýnek!“ poručila. „Vsadím se, že je nádherný!“ Popadla ji za ruku, a když zjistila, že Briddey žádný prstýnek nemá, zeptala se: „Kde ho máš?“

„Nejsme zasnoubeni,“ odpověděla Briddey.

„Jak to, že ne? Tak proč tě pozval zrovna do Iridia? A ve čtvrtek? Panebože! On tě požádal, aby sis nechala provést EED, že jo? To je ještě lepší než zasnoubení!“ Objala Briddey. „Mám z toho takovou radost! Už se nemůžu dočkat, až to všem řeknu!“ Vykročila ke dveřím.

„Ne, to ne!“ vykřikla Briddey a popadla ji za loket. „Prosím!“

„Proč ne?“ zeptala se Jill a podezíravě přimhouřila oči. „Neříkej mi, že jsi ho odmítla!“

„Ne, samozřejmě že ne,“ ujistila ji Briddey. „Jenom –“

„Jenom co? Je to nejlepší partie v Commspanu! A určitě tě miluje, když tě požádal, abys šla na EED! A ty ho zřejmě taky miluješ, jinak bys mu neřekla ano. Tak v čem je problém?“

Zkoumavě se na Briddey podívala. „Já vím, v čem. Jsi zklamaná, že tě požádal, abys na to šla, ale zároveň tě nepožádal i o ruku, je to tak?“

Teď bude celý Commspan vědět pro změnu tohle. „Ne, to vůbec ne,“ protestovala Briddey. „Řekl, že chce se zasnoubením počkat, až budeme mít ten zákrok za sebou

oba, abych mohla pocítit, jak moc mě miluje, až mě požádá o ruku.“

„Panebože, něco tak romantického jsem v životě neslyšela! Nemůžu tomu uvěřit! Je to krasavec, staví se k věci zodpovědně, a navíc je romanticky založený! Víš vůbec, jak je to vzácné? Všichni moji nápadníci buď mají panický strach ze závazků, nebo jsou lháři – případně obojí. Potkalo tě takové štěstí! To je těmi tvými vlasy. Chlapi letí na zrzky. Možná bych si taky měla obarvit vlasy na zrzavo.“ Zamračila se. „Ale pořád jsi mi nevysvětlila, proč nechceš, abych to někomu řekla.“

„Je to kvůli našim. Ještě nevím, jak jim to mám nanést.“

„Copak si myslíš, že nebudou rádi? Vždyť on je po všech stránkách dokonalý! Má skvělé zaměstnání a nádherné auto, a když pomyslíš na všechny ty nýmandy, se kterými chodí tvoje sestra Kathleen... Nebo je to kvůli tomu zákroku? Všichni říkají, že je to naprosto bezpečné.“

„To je,“ souhlasila Briddey. „Jenže naši jsou taková –“

„Moc úzkostliví?“

Ne, do všeho se mi pletou a do všeho mi kecají. „Jo, takže to zatím nikomu neříkej, dokud jim to neoznámím sama, ano?“

„Jedině když mi povíš všechny podrobnosti. Chci vědět, kdy na to EED půjdeš a –“

Briddey zazvonil mobil. Byl to Trentův vyzváněcí tón, ale to neznamenal, že volá on. Když byla Briddey naposledy s rodinou, Maeve jí něco provedla s telefonem a od té doby, když se ozval Trentův vyzváněcí tón, nebyl to nutně vždycky on. A Briddey to neuměla opravit.

Ale aspoň teď mohla tenhle rozhovor ukončit. „Promiň,“ omluvila se. „Musím se podívat, kdo volá.“ Rychle pohlédla na displej. „Hele, musím to vzít.“ Otevřela dveře a vyšla na chodbu. „Slib mi, že –“

„Budu mlčet jako hrob,“ ujistila ji Jill. „Ale ty mi musíš slíbit, že mi všechno řekneš.“

„Slibuju.“ Briddey se otočila, aby Jill neviděla, že odmítla hovor, pak si přiložila telefon k uchu a řekla: „Haló?“ A rychle kráčela chodbou, až jí zmizela z dohledu.

Strčila mobil do kapsy. A ihned toho zalitovala, protože uviděla, že se k ní hrne Phillip z oddělení logistiky. „Povídá

se, že si s Trentem Worthem necháte provést EED,“ začal bez okolků.

Jak je to možné? pomyslela si Briddey. *Vždyť je to sotva dvě vteřiny, co jsem s Jill mluvila.*

„Páni! Přesně jako Tom Brady!“ pokračoval Phillip. „Blahopřeju! To je skvělé. Ale doufám, že si Trent předtím pořídí lepší telefon než ten, který má. Myslí si, že větší paměť a nerozbitný displej stačí. Ale Apple prý teď přichází na trh s něčím, co smete všechny ostatní chytré telefony z povrchu zemského. A Trent si nemůže dovolit ležet v nemocnici a –“

„To není žádná velká operace,“ začala Briddey, ale Phillip ji stejně neposlouchal.

„Když si nedáme pozor, Commspan dopadne jako Nokia,“ řekl a spustil výčet neúspěchů, kterých se firma dočkala. „Taková malá firma jako my nemůže nikomu konkurovat, pokud se nevytasíme s něčím převratným, s něčím úplně novým, a musíme to udělat rychle, jinak –“

No tak, teto Oono, hudrovala Briddey, obvykle mi voláš každých pět minut. Tak kde jsi, když tě potřebuju?

Telefon zazvonil. Díky, vydechla úlevou. „Musím to vyřídit v kanceláři,“ omluvila se Phillipovi. „Uvidíme se v jedenáct na poradě,“ rozloučila se a odešla.

Ale nebyla to teta Oona, kdo ji zachránil. Volala Mary Clare a v okamžiku, kdy Briddey odeslala hovor do hlasové schránky, dostala zprávu od Maeve. „Jsem v pohodě,“ psala. „Mé matky si nevšíměj.“

Což znamenalo, že díkybohu ještě nic nevědí, i když jí bylo Maeve líto. O co jde tentokrát? O videohry? Bulimii? Kyberšikanu? Mary Clare neustále dostávala z Maeve hysterické záchvaty, i když Maeve byla úplně normální a fajn devítiletá holka.

Ona je vlastně jediný normální člověk v naší rodině, pomyslela si Briddey.

Zato Mary Clare rozhodně normální nebyla. Pořád se nervovala Maevinými výsledky ve škole, tím, jak se doma učí či neučí, jaké má známky, jestli se dostane na nějakou prestižní univerzitu, jaké má kamarády, co jí (Mary Clare byla přesvědčená, že dcera trpí anorexií), šlela z toho, že Maeve málo čte, i když ji neustále nutila, aby si přečetla

Malé ženy nebo *Alenku v říši divů* (Maeve možná nečetla právě proto).

Minulý týden byla Mary Clare přesvědčená, že Maeve posílá až moc textovek, předminulý týden se hroutila z toho, že jí nadměrné množství slazených cereálií (což se příliš nelsuchovalo s jejím podezřením na dceřinu anorexii). Dnes možná šlo o nahá selfička. Nebo o hantavirus.

Briddey si říkala, že by měla pro Maevino dobro Mary Clare zavolat a uchlácholit ji, ale ne dřív, dokud nevymyslí, co řekne o tom zákroku. A moc času jí nezbyvalo. Polovina Commspanu to už pravděpodobně ví a někdo z nich to zaručeně vyzvoní tetě Ooně, až sem příště „zaskočí“, aby jí ukázala, jak Maeve sluší nový úbor na hodiny stepování, a snažila se Briddey přesvědčit, aby šla na nějaké nudné představení Dcer Irska...

A propána, teď se objevila Suki, královna šeptandy, vynořila se z kanceláře personálního oddělení. Briddey nebdala na dekorum a sprintovala do bezpečí své kanceláře. Rozrazila dveře a skočila dovnitř – a doslova do náručí své asistentky.

„Myslela jsem, že snad ani nedorazíš!“ hekla Charla a pomohla jí nabrat rovnováhu. „Máš asi milion zpráv a já chci slyšet všechno o včerejším večeru! Máš takové štěstí, že půjdeš na to EED!“

Rychlejší než zvuk, pomyslela si Briddey. Jestli chce Commspan vyvinout nějaký převratný způsob komunikace, měli by vyrukovat s telefonem založeným na klepech.

„Neviděla jsem v garáži tvé auto,“ poznamenala.

„Svezla jsem se s Natem. Kéž bych ho dokázala přemluvit, aby šel na EED taky. Bylo by skvělé vědět, jestli mě miluje nebo ne. Buď ráda, že si tím už nemusíš lámat hlavu. Mně to nikdy nedá, a když mi Nate říká, že mě miluje, pořád se snažím přijít na to, jestli to myslí doopravdy, nebo mě chce jen balit. Víš, včera večer mi –“

„Říkala jsi, že mám zprávy. Od koho jsou?“

„Většinou od tvé sestry Mary Clare a od tety a od tvé druhé sestry. Přeposlala jsem ti je všechny do počítače. Myslela jsem, že jsi jim říkala, aby ti do práce nevolaly?“

„Říkala,“ přisvědčila Briddey. *Jenže mě neposlechly. Jako obvykle.*

„Mluvila jsi s nimi?“ zeptala se nahlas a děsila se, co Charla odpoví, ale ta jen zavrtěla hlavou.

Chválabohu za to. „Kdyby ještě volaly,“ požádala ji Briddey, „neříkej jim, zdůrazňuji, neříkej jim nic o tom EED. Já jsem ještě neměla možnost jim to říct a chci, aby se to nejdřív dozvěděly ode mě.“

„Budou mít takovou radost!“

Chceš se vsadit? „Od koho jsou ty další zprávy?“

„Trent Worth volal a říkal, že mu máš hned zavolat, až přijdeš, totéž chtěla Trish Mendezová a asistentka Rahula Deshneva. A Art Sampson potřebuje, aby ses ihned podívala na jeho interní sdělení ohledně zlepšování komunikace mezi jednotlivými odděleními a případně doplnila nějaké návrhy. Máš to v počítači. Tak co, byla jsi hodně rozčilená, když tě o to požádal?“

„Ano,“ odpověděla Briddey. „Kdyby se po mně někdo sháněl nebo mi volal, řekni jim, že s nimi můžu mluvit až po poradě.“ Šla do své kanceláře, zavřela dveře a zavolala Trentovi. Nevzal to.

Poslala mu textovku i hlasovou zprávu, aby jí zavolal, pak volala asistentce Rahula Deshneva se stejným výsledkem, nakonec zavolala Trish Mendezové. „Je to pravda, že si necháte s Trentem Worthem udělat EED?“ zajímalo Trish.

„Ano,“ přitakala Briddey a v duchu dodala: *Myslím, že na komunikaci mezi odděleními není potřeba nic zlepšovat.*

„To je báječné!“ nadchla se Trish. „Kdy na to půjdete?“

„Nevím. Trent chce, aby zákrok provedl jedině doktor Verrick, a –“

„Doktor Verrick? Panebože! Dělal ho i Bradovi a Angelině, ne?“

„Ano, takže má dost dlouhý pořadník a já nevím, kdy se s ním vůbec budeme moct poprvé sejít, natož abych věděla termín zákroku.“

„Dělal ho taky Caitlyn Jennerové?“ pokračovala Trish. „A Kim Kardashianové, i když tam to bylo k ničemu, protože se zamilovala do někoho jiného, nemůžu si vzpomenout, jak se jmenoval. Hrál v posledním filmu *Avengers*.“

Tohle bude na celý den. Briddey přidržela telefon kousek nad deskou stolu a dvakrát na ni hlasitě zaklepala. „Dále!“ zavolala a přiložila si telefon zase k uchu. „Poslyš,

mám teď nějakou pracovní schůzku. Můžu ti pak zavolat?“

Zavěsila a s pocitem „z bláta do louže“ pročetla dvaadvacet – oprava, jednatřicet – zpráv od rodiny, aby se ubezpečila, že ještě nic nevědí, začala zprávami od Mary Clare, pro případ, že by sestra došla k závěru, že Maeve je posedlá ďáblem a sestra jí už domluvila návštěvu u nějakého vymítače.

Nedomluvila. Zato si přečetla na internetu nějaký článek o tom, jak negativní účinky mají na děvčata genderové role ve filmech, a chtěla vědět, jestli si Briddey myslí, že má Maeve zakázat sledovat filmy na počítači.

V tom ti přeju hodně úspěchů, pomyslela si Briddey a prošla Kathleeniny zprávy, jejichž ústředním tématem bylo: „Potřebuju si s tebou promluvit o Chadovi“, což byl její nejnovější objev v dlouhém seznamu pochybných týpků, se kterými dosud chodila. Teta Oona jí – kromě tří zpráv stejného znění: „Kde jsi, mavourneen (s oblibou používala tento irský výraz namísto oslovení ‚drahoušku‘)?“ – připomínala, že Sean O'Reilly bude předčítat na literárním večeru Dcer Irska „Skon Gaela“ a že se tam celá rodina chystá.

Tedy jestli nebudou místo toho u mě, aby mi rozmluvili EED, k čemuž dojde, jak byla přesvědčená, sotva se o jejím plánu dozvedí. Trent se jim nelíbil a všichni jí to dali jasně najevo, když byla minulou sobotu u tety Oony na rodinné večeři.

Mary Clare soudila, že ho zajímá hlavně jeho chytrý telefon (místo aby poslouchal její nářky na Maeve), Kathleen měla za to, že je moc bohatý a hezký, aby byl ještě nezadaný, takže určitě něco tají, a Maeve, která v rodinných debatách obvykle stranila Briddey, se tentokrát ušklíbla a prohlásila: „Má moc slušňácký účes. Mně se líbí chlapi s rozcuchanými vlasy.“

Teta Oona ho samozřejmě zavrhlá proto, že není Ir, i když sama za celý život na „rodnou hroudu“ nevskočila. Ne že byste to na ní poznali! Mluvila s irským přízvukem převzatým z filmu *Andělin popel* – nebo z nějakého starého filmu s Bingem Crosbym – prošedivělé zrzavé vlasy si spínala do neupraveného drdolu, v zimě v létě nosila utahané tvídové sukně a svetry z vlny z Aranských ostrovů, a když šla na některý z častých dýchánek pořádaných Dcerami Irska, halila se do pleteného šálu. „Takhle se v Irsku už sto let ni-

kdo neobléká!“ chtělo se Briddey vždycky na tetu zařvat. „A ty nejsi žádná Irka! Ohniště s rašelinou jsi viděla tak akorát v televizi ve filmu *Tichý Američan!*“

Jenže stejně by to nebylo nic platné. Teta Oona by jen přitiskla k mohutné hrudi svůj růženec, dovolávala by se svatého Patrika a Briddeyiny svaté matky, prosila by je, aby Briddey odpustili ty rouhačské řeči, a zdvojnásobila by své úsilí zasnoubit ji s nějakým „slušným irským mladíkem“. S někým jako Sean O'Reilly, kterému bylo čtyřicet, plešatěl a stále bydlel u své matky – taktéž dcery Irska.

Nechci Seana O'Reillyho ani žádného z dalších stárnoucích „mladíků“, které mi teta doporučuje, pomyslela si Briddey. Ani žádného podobného břídila, s jakými chodí Kathleen. Proto chodím s Trentem. A proto s ním podstoupím ten zákrok a můžete si říkat cokoli.

Snažila se mu znovu dovolat, ale pořád s někým telefonoval. A hlasovou schránku měl plnou. Poslala mu e-mail.

Chyba. Když klikla na ODESLAT, objevilo se jí v DORUČENÉ POŠTĚ devatenáct nových zpráv, všechny kromě tří začínaly výkřikem: „OMG! EED! Gratuluju!“ Ty tři zbývající byly od tety Oony: „Měla by sis nechat zkontrolovat telefon. Něco s ním není v pořádku“, a „Nestalo se ti něco?“ A od Maeve: „Měla bys promluvit s mámou. Nechce mě nechat dívat se na *Dvanáct tančících princezen* a na *Ledové království*. Ani na *Na vlásku*, což je můj nejoblíbenější film hned po *Zombiích!*“

Jaké štěstí, že Mary Clare neví o tom, že se Maeve dívá na filmy o zombiích; to by ji opravdu ranila mrtvice, ušklíbla se Briddey a telefon zazvonil.

„Kde jsi?“ ozval se Trent. „Už se snažím –“

„Ahoj!“ vyhrkla dychtivě. „Nemáš ponětí, jak jsem ráda, že tě slyším. Včerejší večer byl tak báječný!“

„Já vím,“ přerušil ji. „A ty nemáš ponětí, jak jsem díky tobě šťastný.“

„A jak šťastní budeme, až –“

„Ano, kvůli tomu právě volám. Bohužel mám špatné zprávy. Volal jsem do ordinace doktora Verricka a sestra mi řekla, že nás můžou objednat až koncem léta.“

„No, věděli jsme, že má dlouhý pořadník –“

„Prý máme štěstí, je to naopak brzký termín, někteří pacienti musejí čekat třeba rok.“

„To nevadí,“ ujistila ho. „Já dokážu čekat –“

„No ale já ne! Tím se všechno zkomplikuje!“ vybuchl. „Promiň, nechtěl jsem na tebe řvát, miláčku. Já jen chci, aby mezi námi bylo pevné pouto už teď, abych věděl – abys věděla, co cítím –“

„Myslím, že jsi zklamaný,“ tipovala Briddey.

„Ano! Snažím se zjistit, jestli bychom se tam nějak neprotlačili už do konce května, musíme vyplnit ty předběžné formuláře – promiň, tohle musím vzít,“ řekl. „Vydrž.“ Telefon na minutu ztichl, pak se Trent ozval znovu. „Kde jsem to přestal?“

„Že musíme vyplnit ty předběžné formuláře.“

„Správně. Sestra ti pošle zdravotní dokumentaci a nějaké dotazníky a ty je musíš vyplnit a poslat je co nejdřív zpátky, abychom byli připraveni, kdyby nás doktor mohl vzít dřív. A já mezitím musím vymyslet, co udělám, jestli se mi Schwartz neozve.“

„C. B. Schwartz?“

„Ano. Má mi poslat nějaké návrhy ohledně toho nového telefonu, které mám předložit na dnešní poradě, ale už dva dny ho marně bombarduju e-maily, žádná odpověď, navíc nebere telefon. Nevím, co to s ním je. Když s ním mluvíš, poslouchá tě sotva na půl ucha. Jako by žil v jiném světě. Hamilton si o něm myslí, že je génius, další Steve Jobs nebo tak něco, ale já jsem přesvědčený, že je prostě vyšinutý.“

„To není,“ namítla Briddey. „Je jen takový podivín. Ale opravdu chytrý.“

„Unabomber byl taky chytrý,“ připomněl jí Trent. „Doufejme, že Schwartz nemá sebevražedné sklony a že je natolik geniální, aby nás svými nápady zachránil aspoň na tak dlouho, než budu mít hotový ten typ, na kterém dělám, jinak jsme ztraceni. Musíme mít něco připraveno dřív, než Apple vyrukuje s tím svým novým iPhonem, a teď, když –“

Náhle se odmlčel a Briddey si myslela, že mu někdo volá, ale za pár vteřin se ozval znovu a omlouval se: „Promiň, nechtěl jsem tě tím zatěžovat.“

„To nevadí. Já to chápu. Už ses s tím dost nadřel.“

Drsně se zasmál. „Nemáš ponětí, jak –“ Jeho hlas se zase ztratil.

„Trente?“ zavolala. „Jsi tam? Co se stalo?“

„Špatné spojení,“ vysvětlil. „Chtěl jsem jen říct, že chci, aby nám všechno – ten telefon, naše EED, zkrátka všechno – dokonale klaplo, a nemůžu snést pomýšlení, že budeme muset tak dlouho čekat, než budeme moci být spolu, opravdu spolu. Tak moc tě miluju!“

„Já tebe ta –“

„Hele, někdo mi volá. Uvidíme se na poradě. A podívej se na poštu. Něco jsem ti poslal.“

A opravdu, poslal jí virtuální kytici růží, zlatá poupata se rozvinula ve svěží žluté květy a ty se pak proměnily v motýly.

Taková nádhera! pomyslela si a dívala se na motýly poletující po obrazovce za zvuků písně „Budu tě navždy milovat“.

Motýli se zase proměnili, tentokrát v písmena, a na obrazovce se objevila věta: „Když jsi teď řekla své ano, je po všech problémech!“

Až na jeden: jak to mám oznámit své rodině, zavrčela v duchu Briddey. *Což musím vymyslet teď, než za mnou přijdou a budou se vyptávat, proč neodpovídám na jejich esemesky.*

Ozvalo se zaklepání na dveře. *Panebože, to jsou oni,* blesklo jí hlavou, ale pak si uvědomila, že to není možné. Nikdy neklepali. Rovnou vešli. Což znamenalo, že to musí být Charla. „Dále!“ zavolala Briddey a Charla nakoukla dovnitř, ve tváři pobavený výraz.

„Art Sampson a Suki Parkerová chtějí, abys jim co nejdřív zavolala,“ hlásila, „a máš tu vzkaz od Schwartze.“

Doufajme, že se týká jeho nápadů ohledně nového typu telefonu. „Přeposlala jsi mi ho do počítače?“ zeptala se Briddey.

„Ne, je to fakt vzkaz.“ Charla jí podala složený lísteček, jako by to byl jedovatý had. „Psaný rukou. Prosím tě, kdo tohle v dnešní době ještě dělá?“

„Je génius,“ odušila Briddey roztržitě a četla vzkaz.

„Opravdu? Víš to jistě? Na e-maily nikdy neodpovídá.“

Na lístečku stálo: „Musím s tebou mluvit. C. B. Schwartz.“ Jestli o tom, že nemá připravené návrhy na nový telefon, měla by s ním promluvit před poradou, aby stačila Trenta varovat.

Požádala Charlu o číslo do jeho suterénní pracovny a zavolala mu, ale nikdo to nebral a neozval se ani záznamník. „Dej mi jeho číslo na mobil,“ chtěla po Charle.

„To ti nepomůže,“ upozornila ji Charla. „Tam dole není signál.“

„A co hlasová zpráva?“

„To tam taky nefunguje.“

Což bylo směšné; hlasovky měly sloužit právě tam, kde byl špatný signál. „No nic, dej mi to číslo, třeba je jinde než ve své pracovně.“

„On je tam vždycky.“

„No tak mu pošlu textovku,“ rozhodla se Briddey a Charla jí neochotně nadiktovala číslo.

„Pochybuju, že ti k něčemu bude,“ neodpustila si poznamenat. „Nenosí mobil u sebe. Suki říkala, že ho ani nezapíná.“ Zamračila se. „Nebudeš po mně chtít, abych mu ten vzkaz doručila dolů, že ne? V suterénu mrzne a nikdo tam kromě Schwartze není. Mám z něho děs, jak se tam plíží a s nikým nepromluví. Jako ten hrbáč z filmu *Zvoník od Matky Boží*, který žije v podzemní kobce.“

„To si pleteš s *Fantomem opery*,“ opravila ji Briddey. „Hrbáč od Matky Boží žil ve zvonici, ne v podzemní kobce. A Schwartz nemá hrb.“

„Ne, ale stejně se ho bojím. Já si myslím, že je blázen.“

„Není blázen.“

Charlu to nepřesvědčilo. „Nosí *hodinky*. Hodinky přece už nikdo nenosí! A chodí oblečený jako bezdomovec!“

Na to už Briddey neměla co říct. Byla to pravda. V Comm-spanu bylo sice dovoleno oblékat se ležérně, ve stylu Silicon Valley, což znamenalo nosit flanelové košile, džíny a tenisky, ale Schwartz vždycky vypadal hrozně. Jako by bez přemýšlení popadl cokoli z věšáku v charitě, navíc veškeré jeho oblečení působilo dojmem, že v něm i spí. Což byla možná pravda.

„Suki říká, že Schwartz kašle na to, aby někomu odpovídal na e-maily nebo chodil na meziúsekové porady,“ pokračovala Charla. „A že ty pecky, co nosí v uších, nejsou k ničemu připojené. Já ho dokonce přistihla, jak mluví sám se sebou. Co když je to sériový vrah a skladuje své oběti dole v laboratoři? Nikdo by se o tom nedozvěděl, je tam přece taková zima.“

Nebud' směšná, okřikla ji v duchu Briddey. *Tohle je Comm-span. Každý by se to dozvěděl během nanosekundy.* „No, ať je

sériový vrah, nebo ne, musím s ním mluvit a nechci se za ním plahočit až tam dolů. Snaž se mě s ním spojit,“ uzavřela a vrátila se do kanceláře odeslat Schwartzovi textovku.

Během těch pěti minut, kdy byla pryč, dostala dalších devět blahopřejných e-mailů a dvanáct hlasových zpráv, včetně jedné od Darrella z IT, který se domníval, že to její EED je „naprosto fenomenální!“, a jednu od asistentky Rahul Deshneva, která ji žádala, aby jí zavolala ASAP. Briddey to udělala, doufala, že poradu přeložili na později, ale sotva se Rahulově asistentce dovolala, ta řekla: „Jsem tak ráda, že půjdeš na to EED! My jsme na tom s Gregem nedávno byli a je to lepší, než jak píšou v inzerátech. Náš vztah je teď naprosto upřímný a poctivý. Nemáme před sebou žádná tajemství a vůbec se nehádáme. A sex je úžasný! Greg –“

„Promiň, ale právě mi sem někdo přišel na jednání,“ přerušila ji Briddey a zavěsila. Pomyslela si: *Možná by to na konec byl dobrý nápad zajít dolů za Schwartzem.* Jestli zůstane tady, nebude mít ani vteřinu klidu, navíc v suterénu není žádná recepce, takže by tam nemohla přijímat žádné hovory ani textovky. A Charla považuje Schwartzu za monstrem z hororu, tudíž tam za ním se vzkazem nepůjde.

A hlavně: Schwartz u sebe zásadně nenosí mobil a neče e-maily, takže o jejím EED nebude nic vědět a ona nebude muset ztrácet čas řečmi na toto téma. Rychle zjistí, co chce, a pak si zajde do některého suterénního skladu a promyslí si, co má říct rodině. V klidu a beze strachu, že ji tam někdo vyruší.

Vyšla ze dveří a málem se srazila s Charlou, která jí hlásila: „Právě zase volala Suki Parkerová. A teta Oona. Že prý s tebou musí mluvit ohledně večeru poezie. A na lince jedna je tvoje sestra Mary Clare.“

„Řekni jim, že jsem na poradě,“ nařídila jí Briddey. „Jdu dolů za Schwartzem.“

„Ale jak se ti tam dovolám?“

Nedovoláš. „Budu zpátky do půl jedenácté,“ pronesla přísně.

„No dobře,“ pípala Charla nejistě. „Fakt tam chceš jít sama?“

„Jestli se mě pokusí zabít, praštím ho po hlavě rampou.“

chem,“ odpověděla Briddey, a aby měla naprostou jistotu, že tam s ní Charla nepůjde, dodala: „Přemýšlela jsem o tom, co jsi říkala, a máš pravdu. On opravdu vypadá jako ten hrbáč od Matky Boží. Nebo ten chlap z filmu *Saw*.“

„No právě. Víš jistě, že se ti nic nestane?“

Naprosto. Pokud se mi podaří dostat se dolů, aniž by se mi někdo připlétl do cesty. Otevřela dveře na chodbu a opatrně vyhlédla, byla přesvědčená, že tam někde číhá Suki, ale pro tentokrát při ní stálo „irské štěstí“, jak často říkala teta Oona. Na chodbě ani ve výtahu nikoho nepotkala, takže se bez problémů dostala do suterénu, aniž ji někdo cestou zastavil.

Výtah se otevřel do betonové prázdnosti a do nosu ji udeřil ledový vzduch, jako by vstoupila do velkého mrazicího boxu. Nebylo divu, že sem dolů nikdo nechodil. Ledové království. Na kovových dveřích Schwartzovy laboratoře se tvořily krystalky ledu, visela na nich cedule s vytištěným nápisem NEBEZPEČÍ – NEVSTUPOVAT – PROBÍHÁ POKUS, pod ní ještě ručně psaná výstraha NEVSTUPUJ – TO ZNAMENÁ TY. A když nahlédla dovnitř přes sklo dveří zpevněné drátěnou sítí, uviděla Schwartze ve vaťáku, vlněné šále a rukavicích s ustřiženými prsty. K tomu si oblékl kraťasy a pantofle. Skláněl se nad pracovním stolem, pracoval na nějakém elektrickém obvodu, něco pájel.

Briddey byla ráda, že s ní Charla nešla, protože Schwartz vypadal mimořádně hrozně. Na tváři měl tak dvoudenní strniště, vlasy rozčuchané víc než jindy. *Maeve by se nejspíš líbil.*

Zdálo se, že tu zase strávil noc. *Což je dobře,* řekla si a zaklepala na železné dveře. *Pokud nocoval tady a nejel výtahem, nezaslechl od nikoho nic o jejím EED.* Ale nezaslechl by to vlastně ani tak, protože měl v uších pecky, o kterých Charla mluvila.

Nevzhlédl. Zaklepala znovu, a když to nemělo žádný účinek, otevřela a vešla dovnitř, došla k místu, kde pracoval, a zamávala mu rukama před obličejem.

Zvedl hlavu, uviděl ji a vytrhl si z uší sluchátka. „Co jsi říkala?“

„Promiň, že tě ruším při práci,“ začala a usmála se. „Ale psal jsi, že se mnou potřebuješ mluvit.“

„Jo,“ odpověděl. „S tím EED to nemyslíš vážně, že ne?“

2. kapitola

„Kdyby nikdo nestrkal nos do cizích věcí,“
zavrčela vévodkyně chraplavě, „svět by se točil
mnohem rychleji, než se točí.“

— LEWIS CARROLL, *Alenka v říši divů*

„C-cože?“ zakoktala Briddey překvapeně. „Od koho to víš?“

„Děláš si srandu, ne?“ podivil se Schwartz a odložil pájku. „Je toho plný Commspan. A jestli tě zajímá můj názor, tak si myslím, že jsi přišla o rozum. Copak máš málo všech těch informací, kterými tě bombardují, těch e-mailů, textovek, Twitteru, Snapchatu a Instagramu? A ty si chceš nechat provést operaci mozku, abys toho mohla poslouchat víc?“

„EED není operace mozku. Jde o menší zákrok, který vylepší –“

„Vyvrtají ti díru do hlavy, aby ti mohl vytéct mozek. Až na to, že ty to nepotřebuješ, protože ti už vytekl! Máš vůbec ponětí, jak je takové IED nebezpečné?“

„EED,“ opravila ho. „IED je druh bomby.“

„No tak si počkej, až ti vybuchne do obličeje,“ navrhl. „Co když tomu doktorovi ujede ruka a přeřízne ti skalpelem ten nesprávný nerv? Můžeš skončit ochrnutá. Nebo nějaký vegeta –“

„Je to naprosto bezpečný zákrok. Doktor Verrick jich už provedl stovky a nic hrozného se při tom nestalo.“

„Jemu. Vydělává hromady prachů tím, že oblbuje zamilované páry kecama, jak si budou moct navzájem číst myšlenky. Jen proto, že ti nějaký šarlatán v obleku od Armaniho a italských polobotkách řekne, že budeš schopná –“

„Doktor Verrick je náhodou věhlasný odborník, mezinárodně uznávaný neurochirurg. A člověk nikomu nedokáže

číst myšlenky. EED jen zvyšuje schopnost citově se spojit s partnerem.“

„Citově se spojit? A co líbání? A chození s někým?“

„Nehodlám se o tom s tebou bavit,“ utrousila Briddey upjatě. „Do toho ti nic není.“

„Ale je. Jsi tady jediná, s kým si můžu normálně promluvit, a jestli se z tebe stane mrzák –“

„Neměli bychom spíš mluvit o tvých návrzích na nový telefon? Meziúseková porada začíná za hodinu –“

„Pracuju na tom.“

„Aha, to je ono?“ zeptala se a ukázala na elektrický obvod, který pájel.

„Ne,“ odsekl. „To je ovládací panel pro moje topidlo.“ Mávl na velkou kovovou bednu, z níž vzadu visela spousta drátů. „Jak vidíš podle zdejšího arktického podnebí, je zase po něm. Snažil jsem se ho opravit, ale bezúspěšně. Mimochodem, nechceš bundu?“ Přешel ke staré pohovce, kde ležela hromada oblečení a přikrývek, ve které se začal přehrabovat.

„Ne, mně není zima,“ odpověděla, i když se ve skutečnosti začínala třást.

Rozhlédla se po laboratoři. Stěny byly pokryté přišpendlenými schématy a seznamy, rozmanitou sbírkou cedulí s nápisem NEVSTUPOVAT, visel tu plakát k filmu *Pátrači žijí nadarmo* a fotografie nějaké filmové hvězdy ze 40. let vystřižená z časopisu. Stoly byly stejně oprýskané jako zdi, na nich se hromadily notebooky, pevné disky a rozkuchané chytré telefony. Na prastarém televizoru stálo růžové rádio se staromódním laděním a na podlaze se jako propletení hadi svíjely dráty a kabely. Žádné mrtvolky neviděla, ale kdoví, co se skrývalo ve všech těch plechových skříňkách.

Schwartz vyhrabal vybledlou a špinavou, kdysi khaki zelenou vojenskou bundu. „Co tahle?“

„Ne, díky,“ odmítla. „Takže k tomu telefonu. Budeš mít ty návrhy připravené na poradu? Protože jestli ne, musíš říct Trentovi –“

„Kašli na Trenta. Víš, kolik lidí ročně zemře na operačním stole při operaci mozku?“

„Říkala jsem ti, že nejde o žádnou operaci mozku. Je to malý zá –“

„Dobrá. Víš, kolik lidí zemře při –“ naznačil prsty ve vzduchu uvozovky, „malých zákrocích? Copak jsi nikdy neviděla ty fotky na TMZ, kdy nějaké bezvýznamné hvězdičce sjel nos až na bradu a nad obrázkem byl titulek PLASTICKÁ OPERACE SE NEZDAŘILA?“

„EED není žádná plastická operace.“

„Tak proč ji každý v Hollywoodu už absolvoval? Nebo můžeš dostat druhotnou infekci, stafylokoka nebo masožravou bakterii. Nemocnice je hrozné místo – podložní mísy, bažanty, katetry, vzadu rozstřižené košile. Já se špitálům vyhýbám jako čert kříži a ty bys měla taky.“

„Já –“

„Nebo by ti mohli dát nadměrnou dávku anestetika. Nebo ještě hůř, operace může proběhnout skvěle a fungovat tak, jak má, ale telepatie je hrozný nápad –“

„Nejde o telepatii –“ pokusila se namítnout, ale nepustil ji ke slovu.

„Ty to nechceš vědět. Věř mi: to, co si lidi myslí, je něco jako žumpa. Ve skutečnosti je to ještě horší než ty bláboly na internetu, a ty přece víš, jak je zrovna tohle hrozné.“

„Přišla jsem sem zjistit, jestli máš připravené ty návrhy –“

„Já jsem připravený,“ přerušil ji. „Commspan slibuje totéž – víc komunikace. Ale na to lidi nejsou zvědaví. Mají jí už teď až moc – laptopy, chytré telefony, tablety, sociální sítě. Mají tolik připojení, až jim leze z uší. Existuje taková věc, jako je přílišné propojení, víš, hlavně pokud jde o vztahy. Vztahy potřebují méně komunikace, ne víc.“

„To je nesmysl.“

„Chceš se vsadit? Tak proč každá věta začínající slovy ‚Potřebujeme si promluvit‘ končí katastrofou? Celé naše dějiny evoluce se týkají snahy zabránit šíření informací – mimikry, ochranné zbarvení, ten inkoust, který vypouštějí olihně, šifrovaná hesla, firemní tajemství, lhaní. Hlavně lhaní. Kdyby lidé opravdu chtěli komunikovat, říkali by pravdu, ale oni ji neříkají.“

„To není pravda,“ protestovala, ale pak si vzpomněla, jak psala rodině, že je na poradě, a asistentce Rahula Deshneva tvrdila, že má jednání.

„Lžou pořád,“ pokračoval Schwartz, „na Facebooku, na eHarmony, z očí do očí. ‚Ano, zpráva je hotová. Už jen do-

plňuju pár dodatečných poznámek', ,Ne, myslím, že v těch šatech nevypadáš tlustá', ,Ovšem že chci jít', ,Ovšem', to je jasný signál, že člověk lže. ,Ovšem že jsem se s ní nevyspal', ,Ovšem že mám rád tvé příbuzné', ,Ovšem že mi můžeš věřit'."

„Hele –“

„A víš, komu lidi lžou nejvíc? Sami sobě. Jsou naprostí mistři v sebeklamu. Takže i když budeš mít to IED a budeš slyšet Trentovy myšlenky, k čemu ti to bude dobré?“

„Nemůžeš slyšet, co si ostatní –“ povzdechla si otráveně. „Říkala jsem ti, že EED z tebe neudělá telepata! Že jen zvýší tvou schopnost vycítit partnerovy pocity.“

„Což je ještě nespolehlivější než myšlenky! Lidi mají všelijaké šílené pocity – chtějí se pomstít, žárlí, nenávidí, zuří. Copak jsi nikdy neměla chuť někoho zabít?“

Ano, pomyslela si Briddey. Máš ji právě teď.

„Ale to, že máš chuť někoho zabít, z tebe ještě nedělá vraha. A nějaké ušlechtilé pocity z tebe zase ještě nedělají světici. Vsadím se, že i Hitler byl celý rozněžnělý a láskyplný, když myslel na svého psa, a kdybys mohla v té chvíli jeho pocity zachytit, řekla by sis: *To je ale hodný člověk!* Navíc, lidi vůbec netuší, co cítí. Přesvědčují sami sebe, že jsou zamilovaní, když nejsou, myslí si –“

„Nepřišla jsem až sem dolů poslouchat tvoje teorie o lásce. Přišla jsem, protože jsem předpokládala, že se mnou chceš mluvit o návrzích na nový typ telefonu.“

„Vždyť právě o tom mluvím, o svých návrzích na nový telefon. Lidi potřebují komunikovat méně, ne víc.“ Přešel k obrázku filmové hvězdy na zdi. „Že je to tak, Hedy?“

Trent má pravdu. Schwartz je vyšinutý.

„Hedy Lamarrová,“ pronesl Schwartz a poklepal prsty na fotografii. „Velká hollywoodská hvězda během druhé světové války. Mezi natáčením trávila volný čas tím, že se snažila vyvinout sdělovací systém s přeladitelnou nosnou frekvencí, který by skryl naše rádiové signály před Němci, aby nedokázali odhalit naše torpéda.“

Vrátil se zase ke stolu. „Uspěla. Nechala si svůj vynález patentovat. Bohužel to tenkrát nikdo nedokázal vyrobit. Musela čekat padesát let, pak její vynález využili k výrobě mobilního telefonu – bohužel. Ale uvažovala správně.“

„A to?“

„Snažila se zprávy utajit, ne je přenášet. Jestli opravdu chceš mít se svým přítelem dobrý vztah, měla bys jít na nějaký anti-EED zákrok, a ne na –“

„Nemluvíme o EED,“ přerušila ho Briddey. „Máš, nebo nemáš něco, co bys mi ukázal?“

„Mám.“ Odběhl k notebooku a začal psát. Obrazovku zaplnily nějaké kódy. „Řekněme, že ti volá někdo, s kým nechceš mluvit, nebo opravdu potřebuješ na něčem pracovat a nechceš být vyrušována.“

Jako dnes ráno, přiznala si v duchu Briddey.

„Byla jsi zvyklá vymlouvat se, že jsi nestihla hovor včas vzít nebo že ti jejich zpráva nedošla,“ pokračoval Schwartz, „ale díky technickému pokroku ti tyhle výmluvy už nebudou nic platné. Takže tento telefon tě bude varovat předem, že volá tvůj bývalý přítel nebo šéf –“ *Nebo někdo z rodiny,* doplnila si v duchu.

„– a dává ti různé možnosti. Můžeš hovor zablokovat a volajícím se ukáže ‚Hovor nelze dokončit‘ – to nazývám funkce Mrtvá zóna – nebo ho můžeš přerušit po dvou vteřinách. Nebo když toho člověka opravdu nesnášíš, můžeš použít funkci Nepřijmout a automaticky hovor přesměrovat třeba na dopravní inspektorát – nebo na menu hovorů v Commspanu. ‚Stiskněte jedničku, pokud si přejete mluvit s někým, kdo naprosto neví, o co jde. Stiskněte dvojku, pokud chcete strávit celý den přemýšlením, které tlačítko stisknout.‘“

Klikl na další obrazovku. „A tohle – nazývám to aplikace SOS – ti umožní tajně se dotknout svého telefonu, načež začne zvonit a ty můžeš říct, že máš příchozí hovor, který musíš vzít.“

Kéž bych takový mobil měla dnes ráno, když jsem mluvila s Jill Quincovou, pomyslela si Briddey. A s Phillipem.

„Říkám mu telefon Azyl,“ dodal Schwartz. „Však víš, jsem ten hrbáč z Notre Dame a tak dále.“

Briddey se začervenala. „Jak víš, že –?“

„Už chápeš, o čem mluvím? Že existuje taková věc jako nadměrná komunikace.“ Zhasl obrazovku. „Tak co ty na to? Myslím na ten telefon, ne že jsem hrbáč od Matky Boží.“

Myslím, že je to skvělý nápad, odpověděla v duchu a už si představovala, jak jí takový telefon ulehčí komunikaci s rodinou. Ale pro Commspan to nebylo to pravé ořechové. „Trent chce telefon, který komunikaci rozšíří, ne omezí.“

„Přesně toho se obávám,“ zabručel a znovu se sklonil nad elektrický obvod.

„Takže nic takového nemáš?“

„Ne, mám jen tohle. Aplikaci, která překládá to, co říkáš, do toho, co lidi chtějí slyšet. Napíšu ti: ‚Jsi blbá, že si necháš pro nic za nic operovat mozek, nemluvě o tom, že dětinsky žvaníš, jak ti to přinese opravdovou lásku, a telefon ti to přepíše na: ‚Skvělý! Trent tě požádal, aby sis nechala udělat EED! Jak romantické!‘ Nazývám to aplikace Sežer to i s navijákem.“

„Výstižné! S tímhle rozhovorem končím,“ prohlásila Briddey a zamířila ke dveřím. „Jestli máš nějaké jiné návrhy – nějaké skutečné návrhy –, Trent je musí dostat ještě před poradou. Pokud je nemáš, musíš mu to říct dřív, než porada začne. Porada je v jedenáct. Máš na to hodinu.“

„Ne, nemám,“ křikl za ní, když práskla dveřmi. „Už je za deset půl.“

Ach bože, do porady zbývalo jen čtyřicet minut a ona pak po zbytek dne nebude mít možnost promyslet, co řekne rodině. A až přijede domů, budou už všechny příbuzné tábořit před barákem a čekat na ni. Nebo rovnou v jejím bytě.

Musím si nechat vyměnit zámek. A už se konečně rozhodnout, jak jim to oznámit. A i když tady dole sídlil Schwartz, pořád jí suterén připadal jako nejlepší místo, kde mohla něco vymyslet. Šla chodbou, minula výtah a zamířila do další chodby, brala za kliky skladů, aby našla nějaký, který by mohla použít.

Vyzkoušela asi šestero dveří, pak objevila nezamčený sklad, byl tak přecpaný nějakými krabicemi, že skoro nemohla otevřít. Ale to jí nevadilo, nepotřebovala prostor, potřebovala soukromí a –

„Tady jsi!“ ozval se Kathleenin hlas. „Hledám tě všude možně!“

„Kathleen!“ zvolala Briddey a opřela se zády o dveře, jako by ji Kathleen přistihla při něčem zakázaném.

„Měly jsme o tebe strach. Neodpovídala jsi na žádné

zprávy a teta Oona mi volala, že má nějakou neblahou předtuchu, že se ti něco stalo, tak jsem se přijela podívat, co se děje.“

„Nevím, že jste volaly,“ zalhala Briddey. „Od rána jsem tady dole a není tu signál. Jak jsi mě našla?“

„Charla mi to řekla. Že jsi prý odešla sem dolů za hrbáčem z Notre Dame, což je asi ten špinavý týpek tamhle,“ Kathleen ukázala směrem ke Schwartzově laboratoři, „ale já mu říkám Hnusný sněhulák, protože je tu taková zima. Mimochodem, dal mi tohle, že to prý máš předat Trentovi.“ Podala Briddey jakýsi lístek a složený papírek s nějakým vzkazem. „Nevíš, jestli s někým chodí?“

„Schwartz?“ zděsila se Briddey a rozbalovala vzkaz. „Ty ses asi zbláznila, ne?“

Na lístku stálo:

Promiň mi ty nadávky. Tady je jiný návrh na tu poradu. Neboj, tvému hochovi se bude líbit. Je to takový sen závisláka na komunikaci. Podepsán Schwartz. PS: Neli-tuju toho, co jsem ti řekl o EED. Je to šílený nápad. Slib mi, že do toho nepůjdeš, dokud si to pořádně neroz-myslíš. PPS: Zeptej se sama sebe: CBUHL?

CBUHL? Neměla čas přemýšlet nad tím, co by to mohlo znamenat. Potřebovala se Kathleen zbavit, než bude mít sestra možnost s někým mluvit. *Kdybych ji vyvezla nahoru a zavedla na parkoviště,* pomyslela si, *možná bychom měly kliku a nikoho nepotkaly.*

„Myslím to vážně,“ vykládala zrovna Kathleen. „Podle mě je docela hezký, nebo by aspoň byl, kdyby se trochu učesal.“

Briddey ji rychle postrkovala k výtahu. „Měla jsem za to, že chodíš s Chadem.“

„To jo, ale nevím...“ Vzdychla. „Proto jsem ti ráno vola-la. Včera večer jsme se pohádali.“

No to je překvapení. Chad byl ze všech těch divných in-dividuí, se kterými Kathleen kdy chodila, úplně nejhorší. Ale teď bylo potřeba dostat sestru odsud, ne jí domlouvát, proto Briddey neochvějně rázovala k výtahu.

„Přistihla jsem ho, že posílá erotické esemesky nějaké holce,“ svěrovala se Kathleen. „Navíc z mého mobilu! A když

jsem mu to včera na rande řekla, začal na mě řvát a odjel a já si až pak uvědomila, že má můj mobil pořád v autě.“

Došly k výtahu. Briddey ho přivolala.

„Tak jsem skončila uprostřed noci někde v tramtárii a hledala jsem telefonní budku, abych mohla někomu zavolat a nechat se odvézt domů.“ Výtah dorazil a obě nastoupily. „Víš, že už nikde neexistují telefonní budky?“

Briddey stiskla tlačítko s jedničkou a výtah se rozjel. „A co jsi teda udělala?“

„Nakonec jsem jednu objevila, u samošky 7-Eleven,“ pokračovala Kathleen, „ale stejně jsem neměla drobné, tak jsem musela jít pěšky a pořád jsem si říkala: *Musím se s ním rozejít.*“

„Ano,“ přitakala Briddey. „To udělej.“

„Já vím. Jenže on mě fakt miluje.“

Schwartz měl pravdu. Lidi jsou mistři v tom, jak si pořád něco nalhávají. Výtah cinkl, dveře se otevřely a naštěstí nikdo nikde. „Mluvila jsi o tom už s Mary Clare?“ zeptala se Briddey a rázně Kathleen vedla k parkovišti.

„Snažila jsem se, ale měla plnou hlavu starostí s Maeve, tak mě skoro neposlouchala.“

„A co je s Maeve?“

„Nic, ale Mary Clare si myslí, že holka tráví moc času na internetu. Má strach, že už jde o nějakou závislost nebo co.“

Došly ke dveřím do garáží. „Hele,“ řekla Briddey, „hrozně ráda bych si s tebou povídala, ale za půl hodiny mám poradu a do té doby musím projít ten návrh od Schwartze. Takže všem vyřídí, že jsem v pořádku a že jim zavolám – i tobě –, až přijdu z práce.“ Otevřela dveře. „Zatím ahoj.“

„Počkej,“ zarazila ji Kathleen. „Musím se tě na něco zeptat. Proč jsi nám neřekla, že chceš jít na EED?“

Cože? „Já – napadlo mě to teprve včera večer,“ koktala Briddey, „a dnes jsem hned ráno musela jít za Schwartzem.“

„A od rána jsi neměla čas poslat aspoň pitomou esemesku,“ vyčítala jí kousavě Kathleen, „nebo e-mail. Nebo zvednout telefon.“

„To jsem nemohla. Říkám ti přece, že tady dole není signál. Ještě jsem neměla čas to někomu říct.“

„Očividně nikomu kromě toho hrbáče – jak se vlastně jmenuje?“

Benedict Arnold, pomyslela si Briddey trpce. „Jmenuje se Schwartz,“ pravila nahlas. „C. B. Schwartz. Předpokládám, že to víš od něho. Nebo od Charly?“

„Vedle. Řekla mi to Maeve.“

„*Maeve*?“ žasla Briddey. „Jak ta se to dozvěděla?“

„Na Facebooku nebo Twitteru či co.“

To děvče opravdu tráví spoustu času na internetu. „Ale neřekla to tetě Ooně, že ne?“

„To nevím. Asi jí to poslala na Facebook.“

„Ale teta Oona Facebook nemá.“

„Ale má. Maeve jí tam zřídila účet.“

Ach ne, zanaříkala Briddey v duchu zoufale. Tak to už to vědí všichni. „A co teta říkala?“

„Jako obvykle. Při svatém Patrikovi a všech irských svatých, kam jen ta holka šla a co tam dělá?““

„Nikam jsem zatím nešla a nic neudělala,“ ohradila se Briddey. „Trent mě včera večer požádal, abych si nechala udělat EED.“

„A ty jsi souhlasila? Po sotva šestitýdenní známosti?“

„Pokud vím, ty ses s Alexem Mancusem viděla dvakrát a už ses s ním zasnoubila.“

„Ano, a byl to omyl.“

Omyl bylo slabé slovo. Měl manželku. A byl obviněný ze tří těžkých zločinů.

Kathleen řekla: „Já jen nechci, abys udělala stejnou chybu jako já. Přece nemůžeš Trenta znát tak dobře, aby ses mohla takhle zavázat –“

„Ale právě proto na ten zákrok chceme jít. Abychom se lépe poznali. EED –“

„Nechej si to na později. Můžeš mi to říct u večeře. Teta Oona dnes zve celou rodinu na dušené vepřové nožičky po irsku.“

A na zasedání irské inkvizice, doplnila si Briddey. „Já nemůžu. Trent –“

„Je do deseti večer na schůzi,“ skočila jí do řeči Kathleen. „Teta Oona už volala jeho sekretářce, takže se nemůžeš vymluvit, že jdeš na večeři s ním. Večeře je v šest.“

Odešla, ale za okamžik se vrátila a s pláčem na krajíčku hlesla: „Měla bych se s Chadem rozejít, vid?“

„Ano,“ souhlasila Briddey.

„Máš pravdu. Uvidíme se u tety. Kéž tě svatý Patrik chrání na tvé cestě, holubičko,“ dodala Kathleen vesele a odešla.

Bylo za deset jedenáct a Briddey si musela ještě před poradou přečíst lístek od Schwartze, aby měla jistotu, že na něm není jeho Azylový telefon nebo nějaký jiný šílený protikomunikační návrh. Vydala se směrem ke své kanceláři, ale okamžitě se jí připletla do cesty Lorraine z marketingového oddělení, aby vyjádřila své nadšení, že jdou s Trentem na EED. „Jak se ti ho podařilo k něčemu takovému přemluvit?“ zajímalo ji.

„Já ho nepřemlouvala. Byl to jeho nápad.“

„To nemyslíš vážně! Jak to? Většina chlapů by nikdy nepřiznala, že mají vůbec nějaké city, natož aby dovolili někomu druhému do nich proniknout. Gina – víš, sekretářka Rahula Deshneva – musela Grega doslova vydírat, aby s ní na EED šel. Ale říkala, že to stálo za to, že nikdy nebyla šťastnější a necítila se tak v pohodě.“

Asi proto, že teď právě nemusí někde být, pomyslela si Briddey a vyslovila: „Už jsem měla být na poradě –“

„Já tam taky jdu,“ ujistila ji Lorraine a postrkovala ji k zasedačce. „Gina se bála, že to nebude fungovat. Myslela si, že jí Greg zahýbá, a abych se přiznala, já si to myslela taky. Suki mi říkala –“

Briddey se jí vymanila. „Právě jsem si vzpomněla, že ještě musím skočit do kanceláře něco říct asistentce.“

„To nestihneš. Už tak jdeme pozdě,“ zadržela ji Lorraine. „No, každopádně jsme se obě spletly. Greg s nikým jiným nechodil, jinak by se spojení nepodařilo, a ona tvrdí, že to nikdy mezi nimi nebylo tak pěkné jako teď. Už žádné hádky, nepochopené narážky, žádná tajemství. Jé, hele, všichni už jsou tady.“

A byli a prvním bodem jednání byl Schwartzův návrh, takže Briddey už neměla možnost se na něj podívat, než ho předala Trentovi. Naštěstí nešlo o jeho Azylový telefon ani o aplikaci Sežer to i s navigátorem. Navrhoval takzvaný Talk-Plus, který umožňoval vést dva hovory současně. „Konec zavěšování kvůli jinému hovoru nebo omluv, že zavoláte později! Žádné ‚Omlouvám se, ale musím vzít jiný hovor‘ nebo ‚Bohužel v této chvíli s vámi nemůžu mluvit‘. S Talk-Plus můžete hovořit s kýmkoli a kdykoli.“

Moc utípné, Schwartzi, pomyslela si Briddey, ale všem ostatním se jeho nápad líbil, včetně Trenta, který jí přes stůl poslal esemesku: „Přesně tohle jsme potřebovali. Díky, že jsi to z něj vytloukla. Už jsi vyplnila ty formuláře od doktora V.?“

Odepsala mu: „Udělám to hned po poradě,“ a on odpověděl: „Raději to neodkládej. Porada se možná protáhne.“

Měl pravdu. Ihned začaly padat návrhy, jak to udělat, aby uživatel zvládl víc než dva telefonní hovory najednou. Diskuse trvala skoro dvě hodiny, nakonec si nechali poslat oběd a Briddey se podařilo vyplnit první formulář pro doktora Verricka, i když v něm musela uvést celkový přehled svého zdravotního stavu od narození i to, co ráda jí, barvu vlasů a očí a všechny své koníčky.

Když skončila s vyplňováním a zase se soustředila na dění na poradě, Art Sampson zrovna říkal: „Mně se ten TalkPlus zamlouvá, ale bude to stačit v konkurenci s Apple? Jsme malá firma. Jestli ten telefon představuje zásadní změnu v přístupu, jak každý tvrdí, nestačí pouze to, že budeme schopni telefonovat s více lidmi najednou,“ načež se porada zvrhla v bouřlivou debatu, kdy všichni mudrovali, s čím se chce vytasit Apple a jak to zjistit.

Pošlete tam Suki, poradila jim v duchu Briddey a už to chtěla Trentovi napsat, ale ten ji předešel zprávou: „Chce se mnou mluvit Hamilton. Pak ti zavolám. Miluju tě. Nezapomeň na ty formuláře.“ Odešel a nechal ji tam, aby poslouchala dohady ostatních, vypadalo to, že diskuse bude trvat věčně.

Schwartz dělá dobře, že odmítá chodit na porady. Pustila se do druhého formuláře, třebaže pochybovala, že to bude k něčemu dobré, když ho rychle vyplní. Předtím se dívala na webové stránky doktora Verricka a viděla dlouhý seznam zájemců o EED, kromě hollywoodských celebrit obsahoval jména slavných sportovců, členů královské rodiny – údajně ten zákrok prováděl i princ Williamovi a Kate – a desítky výkonných ředitelů Fortuny. Měli s Trentem štěstí, že se vůbec na jeho poradník dostali, a doktor Verrick kvůli nim určitě neodmítne takového Davida Beckhama nebo brunejského sultána. Nicméně pro všechny případy se pustila i do druhého formuláře, který byl, jak se ukázalo, zásobárnou testů, jak změřit emocionální citlivost, empatii a slučitelnost obou jedinců daného páru.

Tohle dneska v žádném případě nestihnou, pomyslela si Briddey, ale nakonec se jí to podařilo, porada se už chýlila ke konci a ostatní ještě debatovali o tom, že Apple jen blafuje, a jestli má v jejich firmě nějaké zvědy a jak by to bylo ne-etické a koho z vlastních řad by mohli poslat na výzvědy do Apple. Briddey během té doby odeslala formuláře do ordinace doktora Verricka a začala se věnovat svým e-mailům, záplavu vzkazů od rodiny úplně ignorovala.

Byly tam dva od Schwartze, jeden nadepsaný: „Co by udělala Hedy Lamarrová?“

Takže tím se objasňuje zkratka „CBUHL“, došlo jí. *No ovšem.*

V jeho e-mailu byl odkaz na dlouhý článek o Hedy Lamarrové a jejích úspěších s přeladováním frekvencí, druhý odkaz se týkal novinového článku s titulkem: „Muž z Iowy zemřel na následky komplikací po operaci zatrženého nehtu“.

Když porada konečně skončila, obklopil ji houf gratulantů, kteří jí blahopřáli k tak skvělému partnerovi, jako je Trent, a chtěli vědět, jak se jim podařilo probojovat se do poradníku doktora Verricka. „My jsme se na něj ani nedostali,“ svěřila se jí Lara z účtárny a Beth z oddělení kontroly kvality nadšeně prohlašovala: „EED je ten nejlepší vynález na světě!“

Mohla bys to říct mé rodině a Schwartzovi, prosím? žádala ji v duchu Briddey cestou do kanceláře a přemýšlela, na co se má vymluvit, aby nemusela na večeri k tetě Ooně. Že musí na poslední chvíli napsat nějakou zprávu? Kolegyně si zlomila ruku a ona ji veze na pohotovost? Ve firmě se objevila nákaza nebezpečným hantavirem?

Ať tak nebo tak, musí jim to oznámit co nejdřív. Bylo půl páté a nechtěla, aby sem tetu Oona poslala Kathleen, aby ji na večeri doslova přivlekla.

Ve dveřích kanceláře stála Charla. „Tohle ti právě přišlo,“ ukázala na kytici bleděružových kamélií. „Od Trenta Worthe.“ Podala Briddey lístek. „Toužím po tobě,“ stálo tam, „a toužím po dni, kdy ti to už nebudu muset říkat, protože to budeš vědět. Trent.“

„Ty se tak máš,“ povzdychla Charla. „Nate mi nikdy neposílá –“

„Nějaké zprávy?“ přerušila ji Briddey.

„Ne, ale tvoje rodina –“

„Zavolej jim a řekni, že mi do toho něco přišlo,“ přerušila ji a prošla kolem ní, „to je jedno co, nějaká naléhavá schůze nebo cokoli, zkrátka abych nestihla rodinnou večeři.“ Otevřela dveře kanceláře.

A tam je všechny uviděla. Všechny včetně tety Oony v tvídové sukni a kardiganu, s pletením na klíně. Mary Clare a Kathleen stály každá z jedné strany vedle ní, Maeve seděla se zkříženýma nohama v rohu. *Prosím, moc prosím, ať neslyšely, co jsem právě říkala*, modlila se Briddey zoufale.

„Hm, naléhavá schůze, co?“ zeptala se teta Oona a její irský přízvuk byl výraznější než obvykle.

„Dojdu pro židle,“ vyhrkla Briddey a šla zase za Charlou.

„Říkala jsem jim, že máš opravdu moc práce –“ začala Charla.

Ale ony neposlouchaly, pomyslela si Briddey. *Já vím. Mám s nimi stejný problém.* „To je v pořádku, Charlo,“ pronesla nahlas.

„Mám jim uvařit kávu nebo něco?“ ptala se Charla.

„Ne,“ odpověděla Briddey a uvažovala, jestli jí má říct, aby ji za pět minut vyrušila a připomněla jí, že má někam jít. Ale pochybovala, že by to pomohlo, věděla, že to bude muset nějak vydržet. Ovšem raději bez Charly, která bude poslouchat za dveřmi. Tak jí oznámila, že už může jít domů, a vrátila se do kanceláře ke křížovému výslechu.

„Měla jsem takové tušení, že tě něco zdrží v práci a nebudeš moct přijít na večeři,“ spustila teta Oona v okamžiku, kdy Briddey zavřela dveře, „tak jsem si řekla, že bude nejlepší, když přijdeme sem a promluvíme si o tom LED tady.“

„EED,“ opravila ji Maeve z kouta. „LED jsou ty malé žárovky. EED znamená –“

„A jak mám vědět, co to znamená, když se ani neobtěžuje říct vlastní rodině, že si to chce nechat udělat? A ještě k tomu s nějakým Angličanem?“

„To, co si chceme s Trentem dát udělat,“ ozvala se Briddey, „je malý lékařský zákrok, který slouží k tomu, abychom dokázali vnímat pocity toho druhého a lépe spolu jako pár komunikovali.“

„Všichni svatí, ochraňujte nás!“ zvolala teta Oona a pokřížovala se. „Tak komunikovali, ano? A odkdy k tomu ně-

jaký Ir potřebuje jít na operaci? Nebo nějakému Angličanovi nestačí, že spolu budete normálně mluvit?“

„Ale samozřejmě to tak není. EED nenahrazuje žádné jiné formy komunikace, jenom je zlepšuje.“ Briddey se pustila do vysvětlování, jak EED vytváří nervovou dráhu, která činí partnery vnímavější k pocitům toho druhého, ale teta Oona ji vůbec neposlouchala.

Založila si paže nadité do rukávů pleteného kabátku na mohutných prsou a znechuceně zabručela: „Je to nepřirozené, to je to.“

„Jako ve středověku,“ přisadila si Mary Clare. „Souhlasit s tím, že si nechám provést lobotomii mozku, jen abych udělala radost nějakému chlapovi! Jaký příklad tím dáváš své neteři?“

Očividně žádný, pomyslela si Briddey při pohledu na Maeve, která se zabývala svým mobilem a vůbec je neposlouchala. „Není to lobotomie,“ pokračovala, „a nedělám to kvůli Trentovi. Prospěje to nám oběma.“ Ale ani Mary Clare ji neposlouchala.

„Dost na tom, že je Maeve neustále vystavena popkultuře plné slabých a neschopných žen,“ vedla si svou, „ale teď jde o její tetu! Pořád se snažím Maeve chránit před vším, co ji okrádá o inteligenci a nezávislost –“

„Tím myslíš Disneyho princezny,“ ozvala se otráveně Maeve a vzhlédla od telefonu. „Teto Briddey, ona mě nenechá dívat se na *Na vlásku* jen proto, že Flynn přichází zachránit Lociku! Ale někdy lidi potřebují, aby je někdo zachránil –“

„Vidíš?“ prohlásila Mary Clare vítězoslavně. „Jak už hloupě uvěřila tomu, že holka má jen sedět a čekat, až ji nějaký muž zachrání, že se nedokáže zachránit sama?“

„Protože někdy se zachránit nemůžeš!“ zvolala Maeve. „Třeba když jsi svázaná. Nebo proměněná v kus ledu. A chlapi taky potřebují zachránit. Třeba když ta čarodějnice ve filmu zabije –“

„Ty teď mlč, děvenko,“ přerušila ji teta Oona a pohladila ji po ruce. „Teď nemluvíme o pohádkách. Mluvíme o otázkách života a smrti –“

„To není otázka života a smrti,“ protestovala Briddey. „EED je naprosto bezpečný –“

„Och, to ti určitě řekl on. A ráda bych věděla, kdy z úst nějakého Angličana vyšlo slůvko pravdy. Jsou to prolhaní surovci –“

„Trent není prolhaný surovec. Ani Angličan. Jeho rodina žije v Americe už po několik generací.“

„Tak jako naše. A chceš říct, že my nejsme Irové?“ napsala se teta Oona. „A co uděláš potom, dítě? Změníš si příjmení Flanniganová a obarvíš si své rezavé kučery nahnědo? Při krvi svatého Patrika, když si pomyslím, že bych se dočkala dne, kdy se dítě mé svaté neteře zřekne svého irského dědictví! Ty jsi Irka, děvče. Máš irskou krev a není dobré to popírat. Stejně jako není dobré popírat, že on je srdcem Angličan – a to srdce je podlé, kruté, prolhané. Spousta z nich jsou ničemové a svůdci. Kdyby sis našla nějakého slušného irského mladíka –“

„To je jedno, jaké má Trent předky,“ ozvala se Kathleen. „Záleží přece na tom, jaký je člověk.“

Díky, pomyslela si Briddey.

„A je fakt skvělý,“ pokračovala Kathleen. „Navíc se mi hrozně líbí jeho auto. Já bych s ním teda každopádně chodila!“ Což nebylo tak úplně skvělé doporučení vzhledem k jejím dosavadním úspěchům při výběru partnerů.

Mary Clare na to pochopitelně hned poukázala a dodala: „Já jen nechápu, co tě přitahuje na muže, který trvá na operaci mozku jako na nějaké předmanželské smlouvě. Co na něm vlastně vidíš, Briddey?“

Tak zaprvé, přemítala vztekle, je to jedináček a jeho rodina k němu nikdy nevpadne bez pozvání. Nebo hloupě nežvaní o nějaké zemi, kde v životě nebyli. Mají za to, že lidé nemají strkat nos do cizích věcí. A zadruhé, v jeho bytě jsou elektronické zámky, má i vrátného, a až se zasnoubíme, budu se k němu moct nastěhovat a konečně mít trochu soukromí. Pak už ke mně nebudete moct vrazit, kdykoli se vám zachce, a říkat mi, co mám dělat.

To však nemohla říct nahlas, tetu Oonu by ranila mrtviце. A taky jim samozřejmě nemohla říct, že Trenta miluje zčásti i proto, že není Ir.

Byl pravým opakem těch ošuntělých nezodpovědných ubožáků, se kterými chodila Kathleen, i těch přestárých maminciných chlapečků, těch „slušných mladíků“, se kterými ji chtěla teta Oona dát dohromady – a pravým opakem

blbečků, se kterými chodila dřív. Vždy upravený, hezky se oblékal, dobře vydělával, zahrnoval ji lichotkami, bral ji do luxusních restaurací, posílal jí květiny.

Je na tom něco špatného přát si mít partnera, který vás ne nechá trčet pozdě v noci u nějaké večerky? A život, kdy vám lidi nejdřív zavolají, jestli můžou přijít, a ne že vám v jednom kuse a bez pozvání lezou až do kanceláře?

Ale to jim taky nemohla říct – a i kdyby se o to pokusila, nikdo by ji neposlouchal. Mary Clare právě napomínala Maeve, aby vypnula ten mobil, Kathleen nahlas uvažovala, že jí Trent někoho připomíná, ale neví koho, a teta Oona detailně líčila svou zlou předtuchu, kterou měla ohledně Briddey a jejího EED.

Ty máš pořád nějaké předtuchy, pomyslela si našťavaně Briddey, a jsou stejně autentické jako ten tvůj irský přízvuk. Pokud jí bylo známo, tetiny jasnovidecké schopnosti, kterým teta říkala „vidění“ a tvrdila, že se v jejich rodině dědí, se omezovaly na to, že jasně viděla, že Kathleenini nápadníci jsou „prospěcháři a podvodníci“, což byla svatá pravda, nebo že každou chvíli zazvoní telefon. „Bude volat Mary Clare,“ oznámila vždycky dramatickým tónem. „Cítím to v kostech. Má strach o Maeve.“

Jelikož Mary Clare měla strach o Maeve v jednom kuse a volala tetě Ooně nejméně dvacetkrát za den, aby s ní své obavy probrala, dalo se jen těžko mluvit o tetiných nadpřirozených schopnostech. A zbytek jejích předtuch a „cítění“ a pocitů, že se všichni řítí do záhuby, byl vždycky krutý omyl. Teď taky. „Mám z toho tvého DED takový nedobrý pocit, děvenko,“ řekla.

„EED,“ opravila ji Maeve, aniž zvedla hlavu od mobilu. „„DED“ znamená, že jsi tak veselá, až tě to může zabít. Nemohly bychom už jít? Umírám hladý.“

„No ovšem, děťátko,“ souhlasila teta Oona. „Už je dávno po svačině,“ a navrhla, že by si mohly dát dole v bufetu „něco na zub“, což by znamenalo, že půlka Commspanu bude slyšet, o čem si povídají. A Briddey si dovedla představit, co by z toho pak Suki a zdejší šeptanda vytvořily, tak raději souhlasila, že půjde na večeri k tetě.

„A co ta tvoje nenadálá schůze?“ zajímalo tetu.

„Zruším ji,“ odtušila Briddey ponuře a v posledním zou-

falém záchvěvu touhy uniknout navrhla, že tedy k tetě za chvíli přijede.

Nezabralo to. Teta Oona trvala na tom, že pojede s ní, a celou dobu žvanila o uměleckých schopnostech toho báječného irského mladíka Seana O'Reillyho a tvrdila, očividně bez ironie, jaká je škoda, že se Mary Clare Maeve do všeho tak plete. „Proč toho chudáka dítě nenechá na pokoji? Maeve nemá ani chvíli klidu.“

A když dorazily domů, po celou dobu večere zase přetřásaly své předchozí argumenty proti EED, přidaly několik nových: že Trent má nějaký postranní a nic dobrého nevěštící úmysl, proč po ní chce, aby šla na EED, že by to mohl být z pohledu církve smrtelný hřích a že by něco takového žádný slušný Ir nikdy neudělal –

„To není pravda,“ přerušila je Briddey. „Enya a její snoubenec na tom byli taky. A Daniel Day-Lewis –“

„A kdyby ti Enya a Daniel Day-Lewis řekli, ať skočíš z mostu do řeky Shannon, tak bys to taky udělala?“ opáčila teta Oona.

„Myslím, že by měla,“ poznamenala Maeve.

„Skočit z mostu?“ zeptala se Kathleen.

„Maeve, už jsem ti tolikrát říkala, jak je nebezpečné pořád do něčeho zírat –“ začala Mary Clare.

Maeve si jí nevšímalá. „Jestli si teta Briddey nechá udělat EED, zjistí, jaký je uvnitř,“ soudila. „Jako v *Ledovém království*. Tam je princ a Anna si myslí, že je opravdu hodný a miluje ji a tak, ale on ne, chce jen její království. A snaží se ji zabít.“

„Což je další důvod, proč nechci, aby ses na disneyovky dívala,“ prohlásila Mary Clare. „Je v nich tolik násilí!“

„Není tam žádné násilí!“ odsekla Maeve vztekle. „Já chtěla říct, že někdy jsou lidi uvnitř jiní než navenek, a jestli si teta Briddey nechá udělat EED, zjistí, jaký Trent doopravdy je, a už ho nebude mít ráda a najde si jiného přítele – nějakého hodného.“

„To může udělat i bez toho, aby chodila pod nůž,“ ucedila teta Oona a začala mluvit o nebezpečích různých „operací“, které podstoupily některé z Dcer Irska. „Sestřenice Seana O'Reillyho šla na operaci s bolavou nohou a oni jí uřízli tu druhou!“

Měla jsem požádat Schwartze, aby mi nainstaloval do mobilu tu funkci SOS, pomyslela si Briddey. Teď bych ji mohla použít.

Zazvonil jí mobil. „Promiň, že tě obtěžuju,“ ozvala se Charla, „ale C. B. Schwartz mi právě volal domů a ptal se, jestli jsi dostala ty jeho návrhy na telefon, které ti ráno posílal.“

Díky, Schwartzi. „Ano,“ vyhrkla. „Ne, to je v pořádku. Hned tam jedu.“

„Nemusíš jezdit do Commspanu,“ odpověděla Charla zděšeně. „Jen se chce ujistit, že je máš.“

„Rozumím. Hned,“ zahlásila Briddey a ukončila hovor. „Promiňte, musím odjet,“ houkla na ostatní a už si oblékala kabát. „V práci nastal nějaký problém, musím se tam jet podívat.“

Nedaly jinak, než že ji doprovodí k autu. „Kdy Trent chce, abys na to EED šla?“

„Koncem léta,“ odpověděla za ni Maeve.

„Jak to víš?“ zeptala se jí Briddey.

„Z Facebooku.“

„Koncem léta...,“ opakovala teta Oona zamyšleně. „To je dobře, máš ještě dost času všechno zvážit...“

Chtěla jsi říct, že ty budeš mít ještě dost času mi to rozmluvit, přemýšlela Briddey, když zabraná do úvah ujížděla pryč. Až se provdám za Trenta, už nikdy nebudu muset přetrpět takový křížový výslech u večere. Odstěhuju se k němu a vrátnému řeknu, aby ke mně vás a zbytek světa nepouštěl, a konečně budu mít klid.

Sotva byla z dohledu, zastavila, že zavolá Charle a vysvětlí jí své podivné chování. Rodina mezitím opravdu nemeškala! Briddey už měla v mobilu zprávu od tety Oony: synovec jedné Dcery Irska tetě Ooně sdělil, že jeho teta zemřela následkem operace křečových žil. Druhá zpráva byla od Kathleen: „Už jsem si vzpomněla, koho mi Trent připomíná – Kurta.“

Kurt byl Kathleenin předchozí přítel, který jí sliboval nehybnou lásku a pak prchnul i s jejími kreditními kartami. Briddey obě zprávy smazala a zkusila zavolat Charle, ale ozvala se jí hlasová schránka. *Zavolám jí až z domu,* řekla si, a jakmile dorazila do svého bytu, hned sáhla po mobilu znovu.

Ten okamžitě začal zvonit. *Vsadím se, že si Charla zkon-*

trolovala, kdo jí volal, pomyslela si Briddey a hned hovor přijala, i když vyzváněcí tón patřil Trentovi.

Chyba. Volala Mary Clare. „Právě jsme dojely domů a Maeve se zamkla ve svém pokoji,“ hlásila.

Kdybys byla moje máma, taky bych se zamkla ve svém pokoji, schválila to v duchu Briddey.

„Na dveře nalepila ceduli NEVSTUPOVAT. TO ZNAMENÁ TY, MAMI. MYSLÍM TO VÁŽNĚ.“

Jako na té ceduli na dveřích Schwartzovy laboratoře, vzpomněla si Briddey. „No, přinejmenším se umí prosadit a ty se nemusíš bát, že trpí takzvaným ‚syndromem ušlápnuté holčičky‘,“ nadhodila.

Mary Clare její poznámce nevěnovala pozornost. „Co mám dělat? Může tam brát drogy. Nebo se dívat na nějaká oplzlá videa.“

„Její oblíbené video je *Na vlásku*. Nedívá se na žádné oplzlosti.“

„To nevíš. Je tak předčasně vyspělá a tráví skoro všechn čas na telefonu nebo u počítače. A já četla jeden článek, ve kterém se psalo, že dnešní mládež umí tak dobře zacházet s počítačem a internetem, že tomu ani jejich rodiče nerozumí, natož aby mohli své děti kontrolovat. Nevíš, jak se instaluje taková ta kontrolní kamera?“

„Ne,“ opáčila Briddey rázně. „Musím končit. Volá mi Trent.“ Zavěsila. Telefon se okamžitě rozzvonil znovu. *Jestli je to teta Oona...* zhrozila se v duchu.

Ale byl to Trent. „Mám skvělou zprávu,“ spustil. „Právě jsem mluvil s doktorem Verrickem, řekl mi, že ta EED, která měl provádět v Paříži, jsou zrušená, což znamená, že nás může přeojednat na dřívější termín.“

„Na květen?“ zeptala se Briddey a uvažovala: *To je pořád až za dva měsíce. Což znamená nejméně tři miliardy telefonátů, e-mailů a textovek a kdoví kolik výslechů irskou inkvizicí. To nevydržím.*

„Ne,“ odpověděl Trent. „Díky těm zrušeným zákrokům došlo k nějakým přesunům v pořadníku, takže nás může vzít už příští středu!“

3. kapitola

„Jen spojovat. Nežít už ve zlomcích.“

– E. M. FORSTER, *Rodinné sídlo*

Udržet datum zákroku v tajnosti jen po několik málo dní se ukázalo být neskutečně těžké, jelikož z ordinace doktora Verricka poslali předběžný přijímací formulář na Briddeyinu e-mailovou adresu do kanceláře, takže to Charla viděla. Hned se jí vyptávala, jestli datum EED bylo úspěšné. Briddey se podařilo Charle nakukat, že ne, že nemocnice musí postupovat s velkým předstihem, aby pojišťovna stihla zpracovat všechny podklady, ale byla to chatrná lež a Briddey pořád ještě nevymyslela, jak požádat vedení o volno, aby to nevyvolalo šuškanou, hlavně proto, že EED vyžadovalo pobyt v nemocnici přes noc. Protože Apple chystal nějaký triumf a všichni v Commspanu se horečně snažili vytasit se s novým typem telefonu, aby nezůstali pozadu za konkurencí, nikdo teď nedostával volno, natož dva dny. Ale když poslala Trentovi esemesku a svěřila se mu s těmito obavami, odpověděl jí, aby si nedělala starosti, že to zařídí. Udělal to a nějakým zázrakem se mu podařilo, že se to nikdo nedozvěděl, takže ji nikdo nezastavoval na chodbě a nevyptával se, jak to provedli, že jsou tak rychle na řadě. I tak tu však pořád zůstával problém, jak se dostat do nemocnice na předoperační vyšetření tak, aby ji nikdo z Commspanu neviděl – a aby to nebyla při vši směle Suki, pomyslela si – a aby to nezjistilo příbuzenstvo. Ale v tom jí pomohla Maeve. Její vzpoura proti tomu, že se nesmí dívat na své oblíbené *Na vlásku*, se zřejmě rozšířila až za hranice domova, protože musela být po škole za to, že si pod lavicí

četla nejnovější knihu spisovatele romantických příběhů Nicholase Sparkse.

„Nesnáším dospělé,“ psala tetě Briddey. „Nedovolí ti dělat absolutně nic.“

A když jí Briddey zkusila laskavě navrhnout, že si má přestat číst pod lavicí, když ji učitelka napomene, Maeve odpověděla: „Už jsem to říkala mámě, já ji neslyšela.“

Zřejmě taky Mary Clare řekla, že důvodem, proč ji neslyšela, bylo to, že „myslela na něco jiného“ – vysvětlení, které spustilo smršť matčiných nepříjemných návštěv školy, kde jednala s třídní učitelkou, zástupcem ředitele, dětskou psycholožkou a ušním lékařem.

Briddey se mohla vymluvit na účast v rodinné terapii, čímž by vysvětlila, proč její auto parkuje před nemocnicí, až půjde na předoperační vyšetření, a díky pozdvižení ohledně Maeve měla čas sbalit si tašku s věcmi na přespaní v nemocnici a bezpečně ji uložit do kufru auta, napsat instrukce Charle, které řekla, že ve středu odpoledne má nějakou schůzi ve městě a ve čtvrtek dopoledne konferenci, a odpovědět na všechny neodkladné e-maily.

Kathleen jí poslala pozvánku na seminář nazvaný „Duchovní spojení“, pořádala jej nějaká senzibilka jménem Lysandra ze Sedony, a připojila poznámku: „Když na něj půjdeš, nebudeš muset na operaci, abys dokázala číst Trentovy myšlenky“, a teta Oona jí poslala další e-mail ohledně chystaného výletu Dcer Irska na Riverdance („Sean O'Reilly se taky účastní!“). A Schwartz, který údajně na e-maily kašlal, jich poslal dvanáct: čtyři se týkaly nějakých malých lékařských zákroků, jež skončily smrtí pacienta, sedm pojednávalo o vedlejších účincích EED a poslední líčil případ muže, který zastřelil svou ženu, když se jim nepodařilo se spojit.

Ve středu ráno Briddey rozeslala celé rodině e-maily, v nichž jim oznamovala, že bude mít dva dny důležité a dlouhé porady – „Teto Oono, nevolej do nemocnic, když nebudu brát telefon!“ – a pak aktivovala automatickou zprávu „Bridget Flanniganová bude mimo kancelář do...“, načež vypnula mobil a snažila se nemyslet na tu spoustu lží, které rozšířila.

Ale jen do zítřejšího odpoledne. Až se vrátí z nemocni-

ce, okamžitě všem zavolá a řekne jim, že byla na tom zá-
kroku, že se jí ta možnost naskytla na poslední chvíli, takže
neměla čas o tom někoho informovat. V té době už rodina
uvidí, že nešlo o nic nebezpečného a že ona i Trent jsou
šťastní, a nebudou moct nic namítat. Jen aby se jí podařilo
bez problémů vypadnout z práce.

Měla v plánu dojet v jedenáct k Trentovu bytu, nechat
auto tam a odjet do nemocnice s ním, ale když dorazila do
práce, Trent jí zavolal, že se jeho schůzka s Grahamem Ha-
mlitonem protáhne a že za ní přijede do nemocnice hned
potom. „Ale neměli bychom tam přijít společně?“ ptala se.

„Nejde o svařování,“ zavtipkoval. „Doktor Verrick stejně
musí jednoho z nás vzít napřed, půjdeme po sobě. Ty to
máš v jednu, já ve dvě. Pak budeme spojeni a bude po sta-
rostech. Nastanou krásné časy.“

Měl pravdu, a navíc odjet do nemocnice zvlášť bylo asi
lepší než jet společně. Kdyby z Commspanu vyjeli ve stej-
nou dobu, ostatní by si asi snadno dali dvě a dvě dohro-
mady. Ale změna plánu zároveň znamenala, že to bude
muset se svým autem udělat nějak jinak. Taxík nepřicházel
v úvahu. Nemohla nechat vůz přes noc na parkovišti firmy,
protože by to neuniklo Sukiinu ostržízímu zraku. A kdyby
odjela domů a vzala si taxíka až odtamtud, hrozila mož-
nost, že se někdo z rodiny u ní zastaví a uvidí auto před
domem, přičemž jim tvrdila, že má být na schůzích tady
v Commspanu...

Jenže před nemocnicí taky parkovat nemohla. Při její
smůle se mohlo stát, že by Mary Clare zrovna jela do ne-
mocnice za nějakým odborníkem kvůli Maeve a uviděla by
na parkovišti její auto. Musí ho zkrátka zaparkovat někde
jinde a pak se dostat do nemocnice taxíkem.

Takže potřebovala odjet teď. To znamenalo vymyslet
nějakou další lež. Kéž by to dokázala! Že musí odjet za-
platit pokutu za špatné parkování? Ne, Charla by hned
chtěla vědět, kdy a kde ji dostala. Má zasedat v porotě?
Jít k zubaři?

Vypnula telefon a šla za Charlou. „Je tu dnes Suki?“ ze-
ptala se.

„Ne.“

Výborně. To znamenalo, že její šance vyklouznout odsud

nikým neviděna se závratně zvyšuje. Pokud ovšem Suki není v nemocnici! „Ale není nemocná, nebo jo?“

„Ne,“ odpověděla Charla. „Zasedá dnes v porotě.“

Což jsem málem taky použila jako výmluvu, pomyslela si Briddey. Díkybohu už pozítří nebudu muset lhát. Vůbec to neumím.

„Potřebuješ s ní mluvit?“ zajímala se Charla.

„Ne, to může počkat. Potřebuju, abys zašla na evidenční a požádala Jill Quinceyovou, aby ti pomohla zjistit všechno ohledně patentů na poslední tři chytré telefony firmy Apple,“ řekla Briddey, a sotva Charla odešla, položila jí na stůl seznam instrukcí, který už měla připravený, vyhlédla na chodbu, jestli tam nikdo není, a spěchala k výtahu a zároveň uvažovala, jestli nemá raději sejít po schodech, aby opravdu nikoho nepotkala.

Ale Charla a Jill byly v evidenčním, Suki seděla v nějaké soudní síni bezpečně odsud vzdálené a Schwartz nikdy nepouštěl svůj podzemní kryt.

S výjimkou dneška – a co hůř, Briddey už byla ve výtahu a stiskla tlačítko na parkoviště, když se Schwartz zničehonic objevil přede dveřmi výtahu, tvářil se, že jde o náhodné setkání, a sotva popadal dech. „Bezva,“ vyhrkl. „To jsem rád, že jsem tě zastihl.“

„Jestli jde o tvůj návrh TalkPlus telefonu,“ začala, „můžu tě informovat, že se všem moc líbil.“

„To si myslím,“ houkl znechuceně. „Ale o to nejde. Musím s tebou mluvit o něčem jiném. Je to důležité.“

„Já teď ale bohužel nemám čas,“ zarazila ho Briddey a stiskla tlačítko pro rychlé zavírání dveří. „Za deset minut musím být na schůzce ve městě.“

„To nevadí. Svezu se s tebou dolů,“ pohotově strčil nohu do zavírajících se dveří. „Četla jsi už ty e-maily, které jsem ti poslal o IED?“

„Ano, a i když už teď vím, že vedlejší účinky EED zahrnují ischias, ztrátu krátkodobé paměti, bradavice a polypy, potíže s koleny a vyloučení z účasti v reality show *Dívka na vdávání*, rozhodla jsem se, že do toho půjdu. Vždycky jsem si přála, aby mě nepustili do reality show.“

„Právě toho jsem se obával. Ale taky ti to může přivodit UIC, víš?“

A jestli si myslíš, že se tě zeptám, co to je, jsi na velkém omylu.

Zřejmě mu to taky rychle došlo, protože řekl: „To znamená nežádoucí následky, kdybys nevěděla.“

„Jaké nežádoucí následky?“

„Kdoví? Právě proto se tomu říká nežádoucí následky. Nevíš, o co jde, dokud se neprojeví, a to už bývá pozdě. Vzpomeň na prohibici. Nebo DDT. Zpočátku to vypadalo, že jde o skvělý nápad, a podívej se, jak to dopadlo – Al Capone a hromada mrtvých ptáků. Nebo třeba Twitter. Kdo by si tenkrát pomyslel, že to vyvolá nárůst ISIS a webových stránek o neodolatelně roztomilých kočičkách? Nebo vzpomeň na všechny ty irské vystěhovalce, kteří si mysleli, jaký je to skvělý nápad nastoupit na Titanic a emigrovat do Ameriky. Kdyby vůbec uvažovali o tom, co se může stát –“

„Takže tím chceš říct, že když půjdu na EED, narazím do ledovce?“

„Možná. Vůbec se nedá říct, co se stane. Na předoperačním ti oholí vlasy, a co budeš dělat, když ti pak narostou bílé místo rezavých?“

„Tam ti hlavu neholí. Zákrok se provádí vzadu na krku.“

„Jako na gilotině. Nebo co když ti tu díru vyvrtají někde vedle a ty pak nebudeš schopná komunikovat vůbec? Nebo budeš v kómatu a doktor ti vyoperuje orgány a pošle je na černý trh?“

„Žádné orgány mi nevyoperuje. Hele, díky za tvůj zájem, ale vím, co dělám.“

„Pravila, když nastoupila na Titanic. No dobrá, dejme tomu, že to víš a že operace dopadne dobře a vy o sobě všechno zjistíte, ale nebude se vám to líbit. Víš, komunikace není všechno. Můžu ti zaručit, že kdybys znala Hitlerovy nejskrytější myšlenky, neměla bys ho o nic víc ráda. To samé se může stát, až odhalíš skryté myšlenky svého přítele.“

„To se nestane,“ prohlásila Briddey a toužebně se dívala nade dveře výtahu, kde se ukazovala čísla poschodí, a přála si, aby už naskočilo pé pro parkoviště.

„A co když to EED vůbec nefunguje? Copak musíte dosáhnout splynutí duší, abyste spolu mohli být? Co když toho nedosáhnete? A co to ‚splynutí duší‘ hergot vlastně je? Zní to jako něco z *Padesáti odstínů šedi*. Proč vám tam neřeknou, že se prostě jen musíte mít rádi?“

Snad s ním zůstane trčet v tom výtahu navždycky!

„Co když je ‚citově vázán‘ k někomu jinému?“ mlel Schwartz dál. „Třeba ke své sekretářce?“

„Ethel Godwinové je nejméně šedesát,“ připomněla mu.

„Jasně, ale já můžu jmenovat spoustu nesourodých dvojic, které se i přes různé rozdíly opravdu milují a žijí spolu šťastně. Ale co když Trent miluje Jan z mzdové účtárny? Nebo Suki? Ne, to je blbost, to byl špatný příklad. Kdyby byl zamilovaný do Suki, věděla by o tom už celá planeta. Co když je ale zamilovaný do Lorraine z marketingového? Nebo do Arta Sampsona?“

„Není zamilovaný do Art–“

„Nebo co když si vy dva jen myslíte, že jste na sebe citově vázání? Víš, lidi si pořád něco namlouvají a věří tomu. Hitler si o sobě asi taky myslel, že je vlastně hodný –“

„Co máš pořád s tím Hitlerem?“ vybuchla.

„Promiň. To jsou vedlejší účinky mého věčného brouzdání po internetu. V diskusích se tam o Hitlerovi mluví často. Já si myslím, že i kdyby to EED fungovalo, nemusí nutně vyřešit všechny tvoje problémy, a zároveň dá vzniknout spoustě jiných.“

„Díky, zvážím to,“ odpověděla. „Ale teď mi řekni, o čem jsi se mnou chtěl mluvit?“

„Já s tebou chtěl o něčem mluvit?“ opakoval nechápavě.

„Ano.“ Znovu se podívala na čísla pater. „Říkal jsi, že se mnou nutně potřebuješ o něčem mluvit. Nebo šlo o to Hitlerovo pomýlené smýšlení o sobě?“

„Ne,“ zarazil se Schwartz a nade dveřmi se rozsvítilo pé. Konečně. „Napadlo mě pár dalších věcí ohledně toho Azylového telefonu. Jako třeba taková fotofunkce, že když ti lidi posílají fotky svých miminek nebo neskutečně roztomilých kočiček, odletí ty snímky nenávratně někam do éteru.“

Přesně to bych si přála, abys teď udělal ty, pomyslela si Briddey a pokročila ke dveřím, aby mohla okamžitě vystoupit, sotva výtah zastaví. Pokud vůbec někdy zastaví.

„Taky jsem vymyslel takovou aplikaci, jak zavěsit,“ svěřil se jí ve chvíli, kdy se dveře výtahu otevřely.

„Probereme to příští týden. Zavolej Charle a domluv schůzku,“ vyběhla ho a vystřelila z výtahu do garáží.

„Doprovodím tě k autu,“ slyšela za zády a Schwartz ji rych-

le dohonil. „Vzpomínáš na ty zlaté časy, kdy jsi mohla, pokud jsi byla na někoho našťvaná, zařvat ‚sbohem!‘ a praštit sluchátkem? Bylo to nejen příjemné, ale zároveň to tomu dotyčnému dokonale došlo?“

Měla jsem zaparkovat blíž, zalitovala v duchu Briddey a zrychlila krok.

„Víš přece, že zatím můžeš udělat jen to, že klikneš na ikonu, což ti vůbec neuleví. Já jsem vymyslel aplikaci, která zajistí opravdu hlasitý zvuk, jako když třískneš sluchátkem.“

Došla k autu, byla ráda, že tašku s věcmi do nemocnice předtím uložila do kufru, a ne na zadní sedadlo.

„Ještě jsem nevychytil všechno,“ pokračoval Schwartz. „Chci se ujistit, že tam nejsou nějaké vedlejší účinky, na které jsem třeba nepomyslel.“

Moc utipné.

„A když už mluvíme o zavěšování, je to další nevýhoda telepatie. Neexistuje žádný způsob, jak se zbavit vlivu druhé osoby.“

„Říkám ti už naposledy, že EED neznamená, že budeš mít telepatické schopnosti!“

„To nevíš. Existují nežádoucí násled–“

„Poslyš,“ promluvila a otevřela dvířka vozu. „I když bych s tebou moc ráda zůstala a znovu ti všechno o EED vysvětlila, fakt už musím jet. Mám ve městě nějakou schůzku –“

„Lžeš.“

Zděšeně se na něj podívala. Suki určitě zjistila, kam má namířeno, i když sedí v nějaké soudní síni na míle daleko. A jestli to řekla Schwartzovi, pak to roztroubila všem. A ještě to dala na Facebook. A irská inkvizice se každou chvíli vřítí na parkoviště. „C-cože –?“ vykoktala.

„Vidím ti to na obličejí. A taky jsem to poznal podle toho, že jsi doslova utíkala do auta. Nemůžeš se dočkat, až se mě zbavíš.“

To je pravda, pomyslela si s úlevou. „Hele, já jsem ti fakt vděčná za tvůj zájem –“

„Ne, nejsi. Myslíš si, že se pletu do něčeho, do čeho mi nic není,“ přerušil ji. „Ale když vidíš někoho, jak míří přímo na okraj srázu, nemůžeš přece zůstat jen nečinně stát.“

„Já nemírím –“

„To si myslíš ty.“

„Proč takhle mluvíš? Myslíš si, že skončím jako nějaký pacient z filmu *Kóma*? Nebo budu mít problémy s koleny? Řekni mi jediný rozumný důvod, proč bych neměla jít na EED. Ale nechci slyšet nic o černém trhu s orgány nebo o lobotomii. Někaký uvěřitelný důvod.“

„Jo,“ zabručel. „V tom je ten problém.“ Vážně se na ni podíval. „Poslyš, Briddey, být s někým spojený, to ještě není všechno. Ty si myslíš, že chceš vědět, co si ostatní lidé myslí –“

„Briddey!“ uslyšela Charlin hlas a uviděla ji, jak běží přes parkoviště k nim a mává nějakým papírem.

Ne, zanaříkala zoufale. Jestli je to vzkaz od Trenta a je v něm něco o nemocnici...

Vykročila jí naproti, ale Charla už mezitím doběhla k autu a udýchaně vyhrkla: „To jsem ráda, že jsem tě ještě zastihla. Volala ti Mary Clare. Že se jí prý máš ihned ozvat. Jde o nějakou naléhavou záležitost.“

Vždycky je to naléhavé, pomyslela si Briddey. „Říkala něco konkrétního?“

„Ne,“ odpověděla Charla. Podívala se na Schwartze. „Omlouvám se. Nechtěla jsem vás vyrušit.“

„Pan Schwartz už byl na odchodu,“ uklidňovala ji Briddey. Významně se na něj podívala. „Že?“

Plácl dlaní do dvířek. „Jo,“ houkl. Nasadil si do uší zase sluchátka a s rukama v kapsách odešel.

Charla se naklonila k Briddey a šeptem se zeptala: „Obtěžoval tě?“

Jo. Zavrtěla hlavou: „Ne.“

„Aha. Když jsem slyšela, jak na sebe řvete, bála jsem se, že jde o nějaké sexuální harašení nebo tak.“

„To ne. Mluvili jsme o tom novém typu telefonu.“

„Aha.“ Charla se ohlédl za odcházejícím, ve tváři pochybovačný výraz. „Je tak divný. Ty jeho vlasy –“

„Řekni mé sestře, že se jí ozvu co nejdřív,“ požádala ji Briddey a nastoupila do auta.

Zabouchla dvířka, nastartovala, zamávala Charle, vycouvala z parkoviště a vyrazila odtamtud s pocitem, jako by v poslední chvíli unikla nějaké katastrofě. Ale ještě musí přetrpět to volání sestře.

Musí jí zavolat pro případ, že jde opravdu o něco na-

léhavého, a ne jen o sestřinu nejnovější obsesi ohledně Maeve. Ale co když jde opravdu o nějaký naléhavý případ a oni budou muset EED odložit? A dalších několik měsíců bude poradník zaplněný. *A já už nevydržím takovou dobu poslouchat, jak mi to všichni rozmlouvají*, říkala si. Ale na druhé straně, co když tetu Oonu ranila mrtvice...

Briddey nad tím dumala celou cestu, a když zaparkovala, nakonec se rozhodla, že zapne mobil a zavolá rovnou z parkoviště. Doufala, že sestra bude stručná.

Nebyla. Hlas Mary Clare zněl jako zvon: „Ach, díkybohu, že jsi zavolala. Nevím, co mám dělat. Maevina učitelka mi právě sdělila, že ta kniha, kterou Maeve četla pod lavicí, nebylo pokračování série *Tajný úkryt*, ale *Kroniky temných hlasů*! Proč něco takového čte?“

„Vždyť to čtou všechny holky ze třetí třídy,“ chlácholila ji Briddey. „Nebo *Apokalyptickou dívku*. Nebo *Hladové hry*. Měla jsem za to, že ti vadilo, když trávila moc času na internetu, že jsi chtěla, aby si raději něco četla –“

„Ale ne tuhle knížku! Víš, o čem je? O holce, která má schizofrenii a slyší hlasy. A Maeve mi řekla, že neslyšela, že na ni učitelka mluví. Co když zrovna slyšela nějaké jiné hlasy? A proto učitelku nevnímala?“

Kristepane, zaúpěla v duchu Briddey. „Maeve neslyší žádné hlasy –“

„To nemůžeš vědět,“ utnula ji Mary Clare. „Nedávno jsem četla na internetu, že příznaky schizofrenie se můžou projevit už v sedmi letech, a v *Kronikách temných hlasů* hlavní hrdinka slyší hlas, který jí říká, že má zabít svou matku –“

„Ano, a v *Hladových hrách* zase hrdinka loví lidi, používá k tomu luk a šípy. Tohle Maeve taky nedělá.“

„Tak proč mi neřekne, o čem přemýšlí? Něco se s ní děje. Já to vím. Poslyš, nemohla bys ji zítra vyzvednout ze školy a vzít ji na nákupy a nějak z ní dostat, co –?“

„Ne,“ přerušila ji Briddey. „Dnes a zítra jsem na schůzích. Můžu něco podniknout příští týden –“

„To už může být pozdě. Nemoc prý může propuknout velmi rychle, a pokud není okamžitě diagnostikována –“

„Maeve není duševně chorá. Ani hluchá, ani anorektička, ani nemá v plánu nechat si ustrihnout dlouhé vlasy